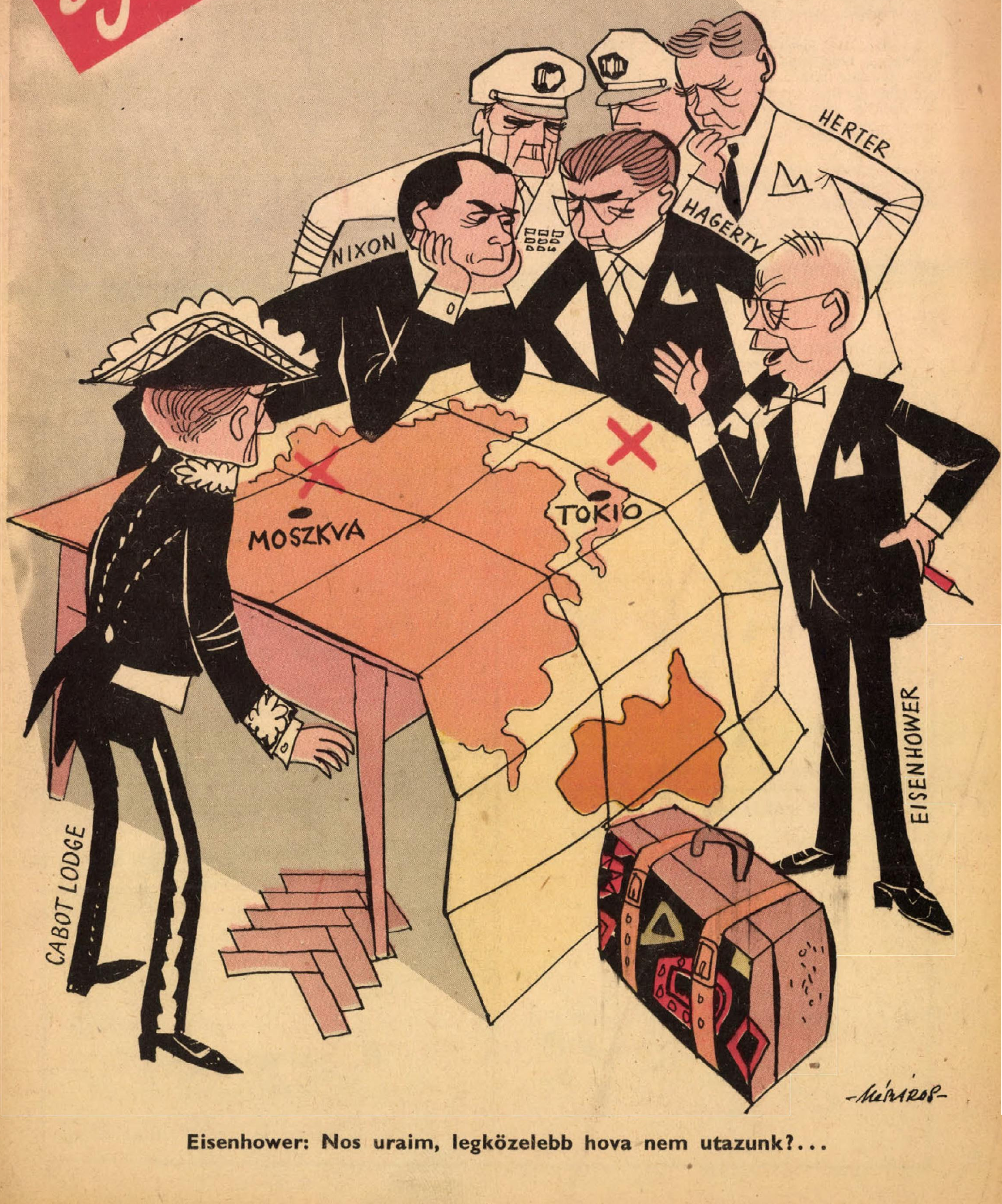
Ludas Matyi
XVI. évfolyam 25. szám
Ára: 1 forint
1960. június 23

Eisenhower: Nos uraim, legközelebb hova nem utazunk?...

JÁTÉKSZENVEDÉLY

A bódé mélyén egy asztallapon tíz hengeralakú bádogdoboz van gúlába rakva – alul négy, rajta három, azon kettő, legfölül egy bádogdoboz. Az ember egy forintért kap kölcsön három darab rongylabdát, azokkal le kell rombolni ezt a kis bádogpiramist. Ha a három dobással hét dobozt lever a tízből, már értékes ajándéktárgyat nyer. Színes porcelánvacakot, agyagizét, famifenét, papírtrombitát, gumiszálon függő similabdát...

Azonban. Ha a montecarlói kaszinóban úgy vannak megalkotva a játékszabályok, hogy általában csak a Bank nyerhet – a vidámparki fáraó sem esett a fejelágyára. Ugyanis, hiába dől össze az egész piramis, csak az számít eredménynek, ha elemei le is esnek az asztallapról. De nem esnek le, mert egyrészt az asztallap homorú, másrészt a bádoghengerek gondosan össze-vissza horpasztottak, abszolúte nem gurulnak.

Ám tehetetlen a józan megfontolás – engem már elragadott a játékszenvedély.

Leteszek egy fényes forintost, és kapok érte három matt rongylabdát. Hoszszasan célzok. A bámészkodók jóízű röhögése közepette el is találom a gúla mögött a ponyvát. A másik két labdával is.

Na, majd a következő hárommal. Hoci labdákat, nesze forint. Ezúttal túl alacsonyakat dobok.

Míg hozza az újabb labdákat, a tulaj megjegyzi:

– Egészen jó dobások voltak!

Bár tudom, hogy ezt csak további kedvcsinálónak hízelgi, hiún kidülleszttem a mellkasomat. Igenis, jó dobások voltak. Hasznos, ravasz dobások. Kitapogattam általuk a helyes irányt. Most már tudom, hogy sem túl magasan, sem túl alacsonyan nem szabad dobni. Ezért a nagy tudásért mindössze két forint tandíjat fizettem.

És igen, a kilencedik dobásra el is találom a gúlát. Éktelen csörömpölés; magabiztosan pillantok a nyereménytárgyak polcára. Egyetlen doboz nem esik le az asztallapról...

– Ihaj, kérek még három rongylabdát! – rikkantok. Így mulat egy igazi magyar úr!

Célzok, dobok; célzok, dobok; célzok, dobok. Mindössze egy árva bádoghenger hengeredik le kelletlenül a deszkáról.

Újabb forintokat pöngetek le. De a bádogdobozok híven szolgálják gazdájuk érdekét. Megfigyeltem például, hogy egyszer, mikor iszonyú erővel kilőttem a legalsó sor egyik középső pillérét – tehát az elképzelhető legjobb dobást produkáltam –, mintha mi sem történt volna, fölülről egy másik bádoghenger ereszkedett le kidőlt bajtársát helyettesíteni, és a többiek is fegyelmezetten hozzá igazodtak – csonkagúlává alakultak.

Halottsápadtan húzom elő zsebemből utolsó forintomat. Mindenki rajtam röhög. Ha ezzel sem sikerül nyernem, tudom, nincs más választásom, véget kell vetnem az életemnek.

Mind a három rongylabda célt téveszt. Véreres szemekkel bámulok utánuk. A bádoggúlafejű nagyúr dölyfösen nézi kifordított zsebeimet.

A tulaj valamit a kezembe nyom. Egész vagyonomat nála hagytam – az ilyen baleknak úgy látszik jár valami vacak. Adott egy similabdát.

Keserűen fölnevetek, mert eszembe jut, amit valakitől hallottam: hogy Montecarlóban is ad a Bank efféle könyöradományt a kifosztottaknak: egy vonatjegyet, amivel hazautazhatnak. De a szenvedély rabjai eladják a jegyet a pályaudvaron, hogy az így szerzett pénzt is eljátszhassák...

Eszelősen meredek markomban a similabdára. És mint a hipnotizált, visszalépek vele a bódéhoz, s reszkető kézzel elhajítom a bádogok felé.

Azután mély, keserű ránccal a szájam szögletében, kiégett lélekkel, üres tekintettel elindulok, hogy a hullámvasút elé vessem magamat.

Dunai Ferenc

Rossz kisfiú

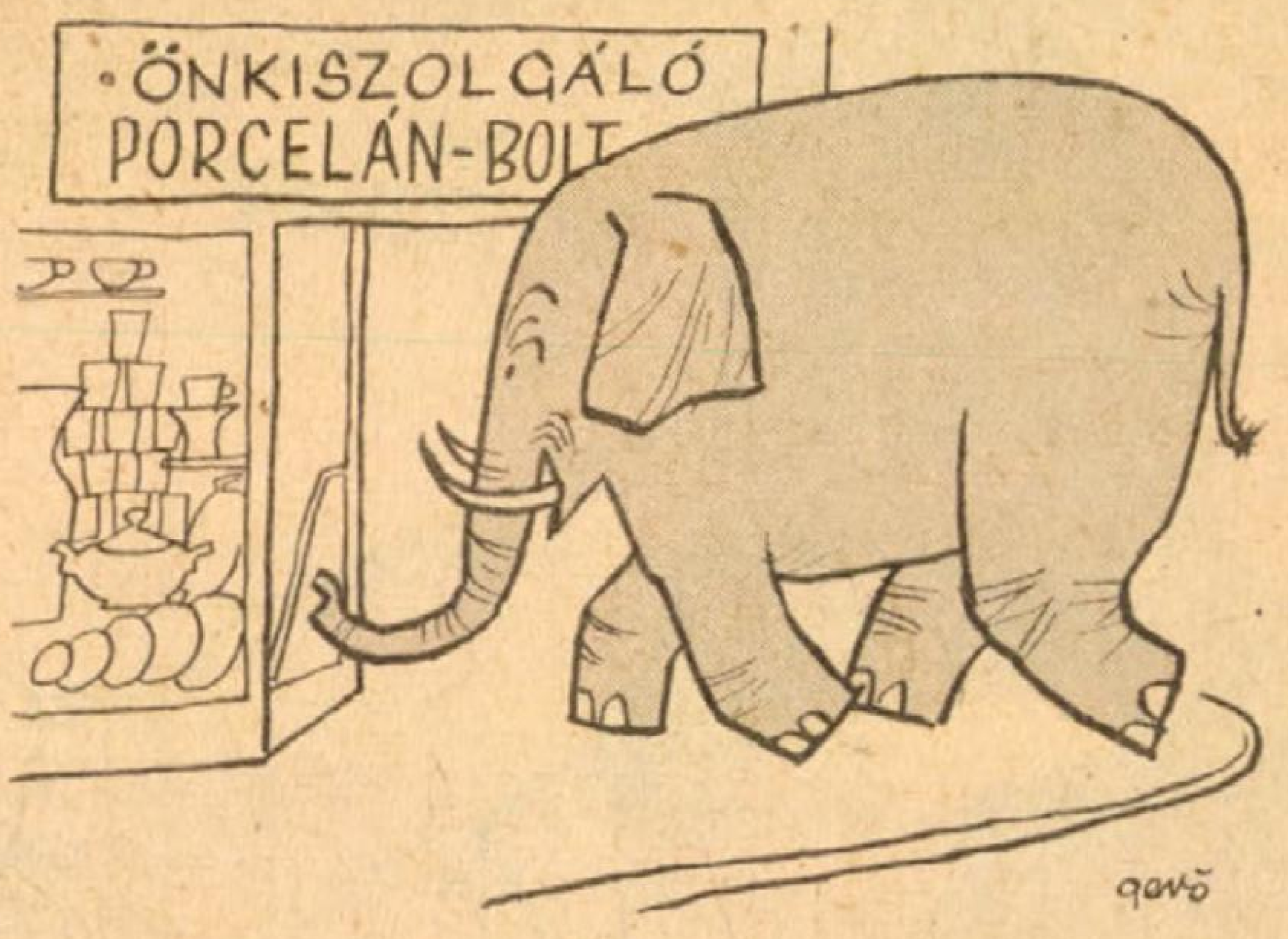
Vasvári Anna rajza

– Érdemes is neked ajándékot hozni!...

A legújabb üzlet előtt

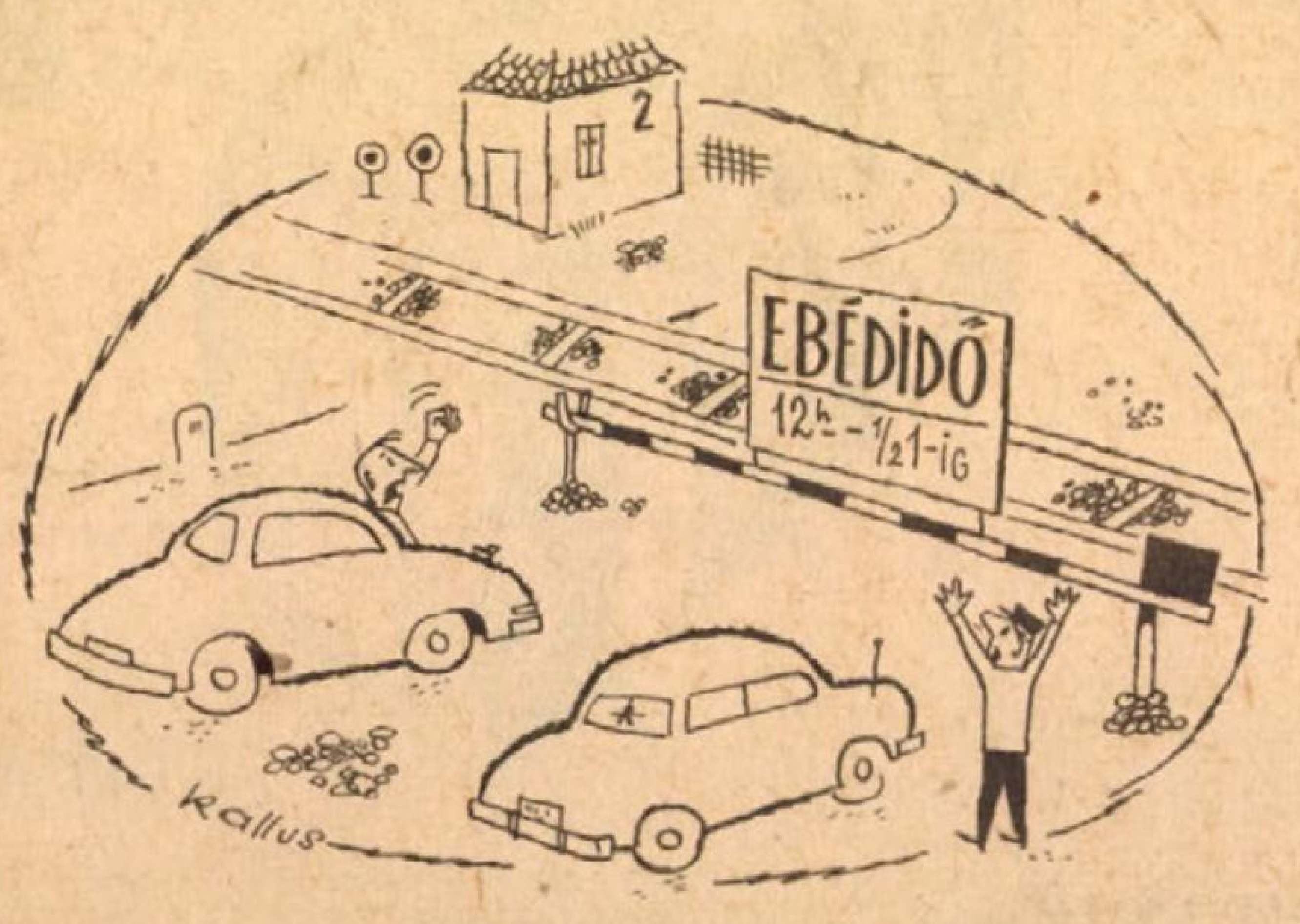
Gerő Sándor rajza

– Na, ide bemegyünk!

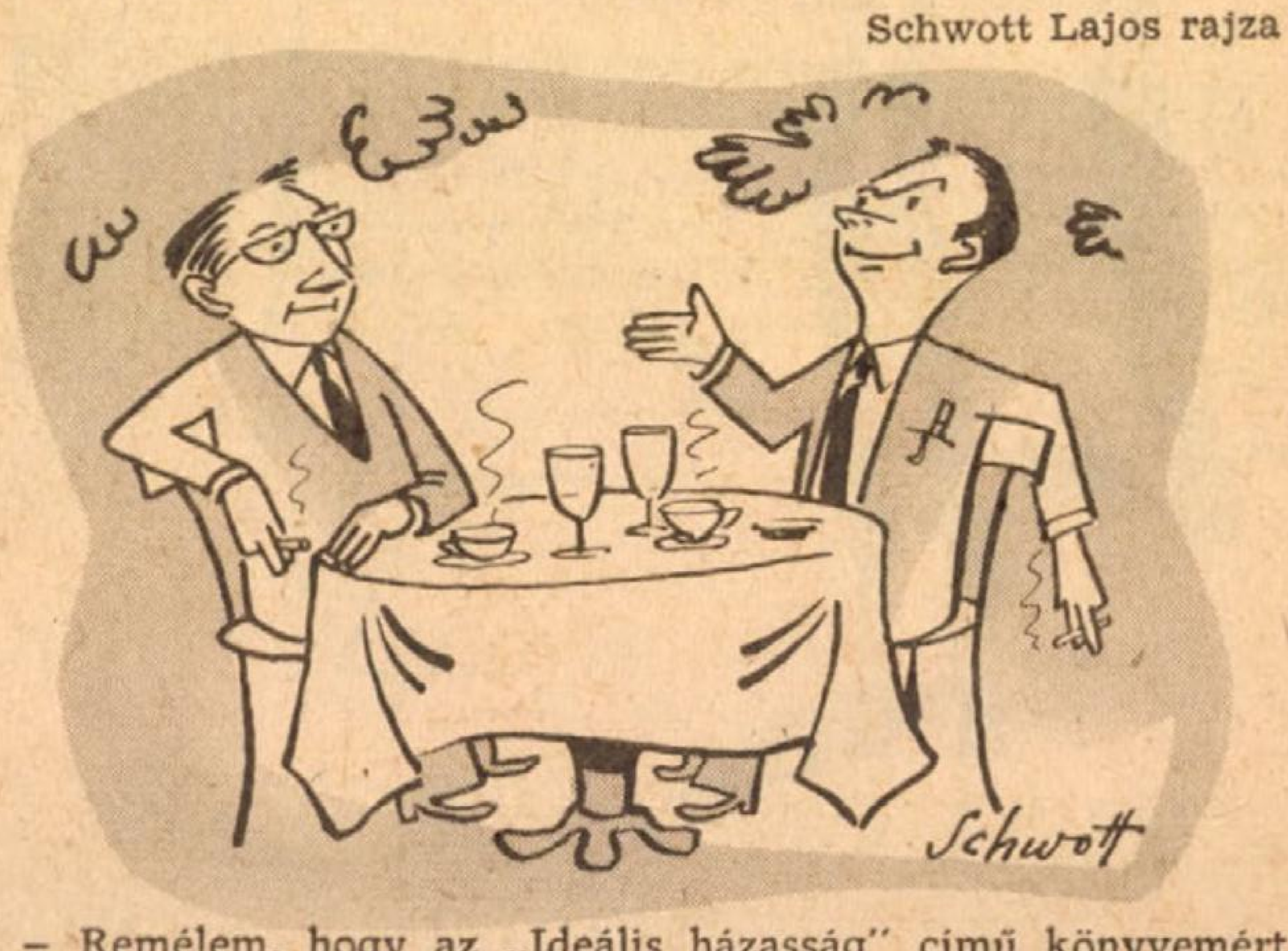
A példa ragadós...

Kallus László rajza

Elméleti szakember

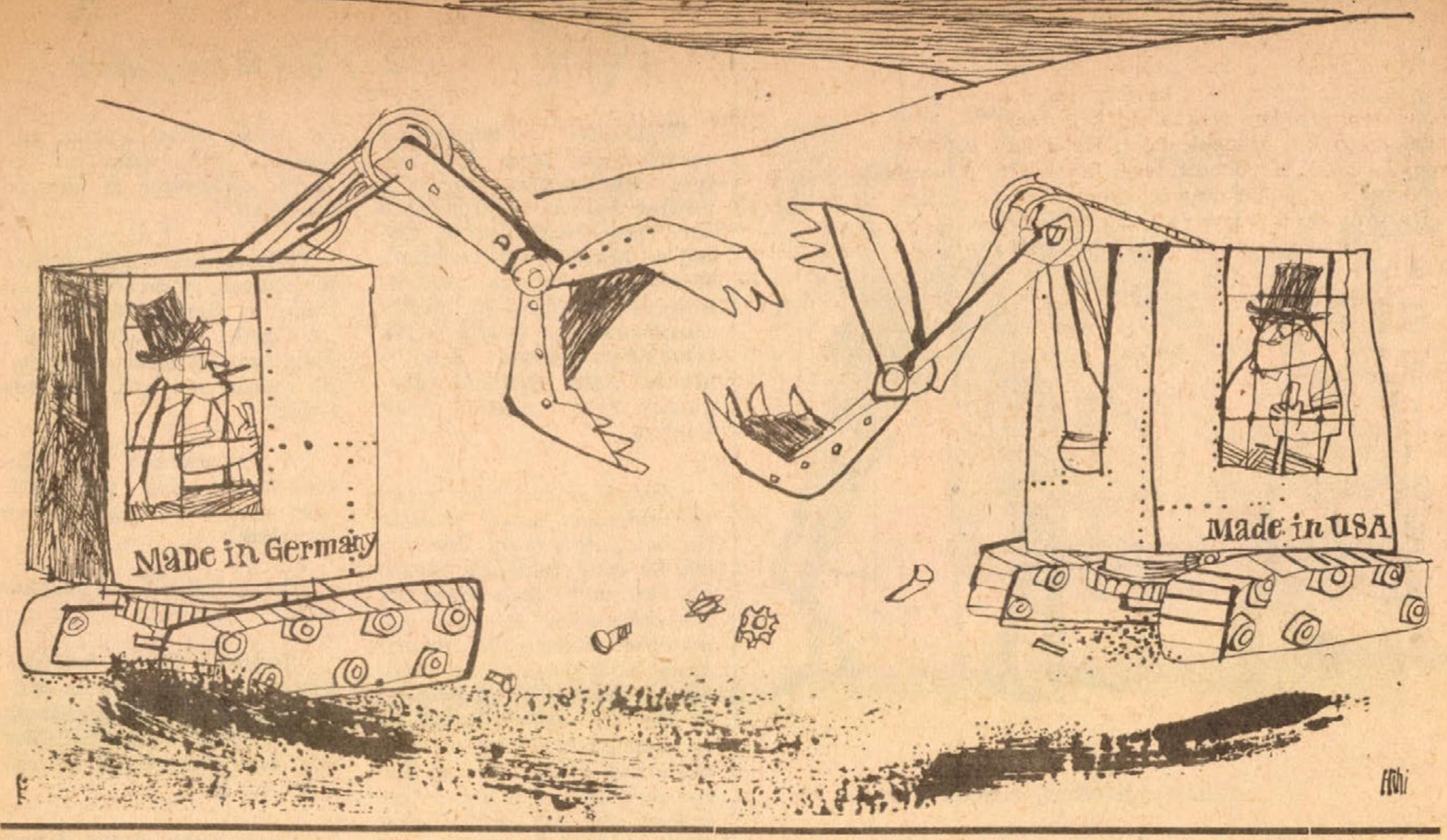
Schwott Lajos rajza

– Remélem, hogy az „Ideális házasság" című könyvemért kapok annyi honoráriumot, amennyiből a válásom költségeit fedezhetem...

Harc a piacokért

Hegedűs István rajza

ZSEBPÉNZ

Fiam, aki a közelmúltban hagyta el a biztonságot jelentő pelenkát, nemrégiben így szólt hozzám:

– Beszédem van veled, fater. Foglalj helyet.

– Köszönöm – mondtam megilletődötten és szerényen elhelyezkedtem a karosszék támláján.

– Rágyújtasz? – nyújtotta felém elegáns ezüst cigarettatárcáját.

– Köszönöm, nem dohányzom.

– Parancsolj valami italt. Édeset, vagy erőset töltsek?

– Csak szörpön élek – közöltem vele illő tisztelettel.

– Na jó, hát térjünk a tárgyra – mondta Ő és szórakozottan megrázta rózsaszín celluloid csörgőjét: – Ez így nem mehet tovább. Havi 100 forint zsebpénz, az nekem smafu.

– És miért smafu? – kérdeztem kíváncsian.

– Ugyan, kérlek, hogy tudok én heti 25 forintból társadalmi életet élni – legyintett idegesen. – A múltkor bent ültem egy lánnyal a „Jereván"-ban, két gin után le kellett állítanom a rendelést. Majd kisült a szemem a szégyentől. És azt hiszed, fater, hogy az ötórai teákat ingyen adják? Színház, mozi, dzsesszfesztivál, az mind pénzbe kerül. Barátomnak, a Stancek Árpinak, már robogót vett az apja, én meg egy nyomorult biciklin karikázhatok!

– A Stancek apjának gebines italboltja van – próbáltam védekezni.

– Neked kutyakötelességed, hogy mindent megadjál a tulajdon édes gyermekednek – intett le szigorúan a srác, majd folytatta: – Milyen gyerekkorod volt neked a húszas években?

– Ne is beszéljünk róla – válaszoltam borongósan.

– De igenis beszéljünk róla – erősködött a fiam. – Remélhetted, hogy lesz valaha is biciklid? Milyen játékaid voltak? Magad mesélted, hogy hattól tizennégy éves korodig egy ócska rongylabdával játszottál.

– Hát igen – vallottam be töredelmesen.

– Ha már neked ilyen sivár volt a fiatalságod, szerezz örömet a gyermekednek – parancsolt rám, és kezét nyújtotta:

– Most adjál egy kis költőpénzt, mondjuk 800 forintot.

A meghatottság könnyei csillogtak szememben, miközben leszámoltam az ezrest.

– Kösz – biccentett és hanyagul zsebrevágta a bankókat. – Most benézek valami éjjeli lokálba. Ha későn jönnék haza, a tejbegrizt hagyjátok a konyhaasztalon.

E hó elsején hazaadtam az egész fizetésemet a fiamnak. Azóta nagyon rendesen viselkedik velem szemben. Kapok tőle heti 20 forint zsebpénzt, sőt a múlt héten még moziba is elvitt.

Galambos Szilveszter

Argentína visszaköveteli Eichmannt

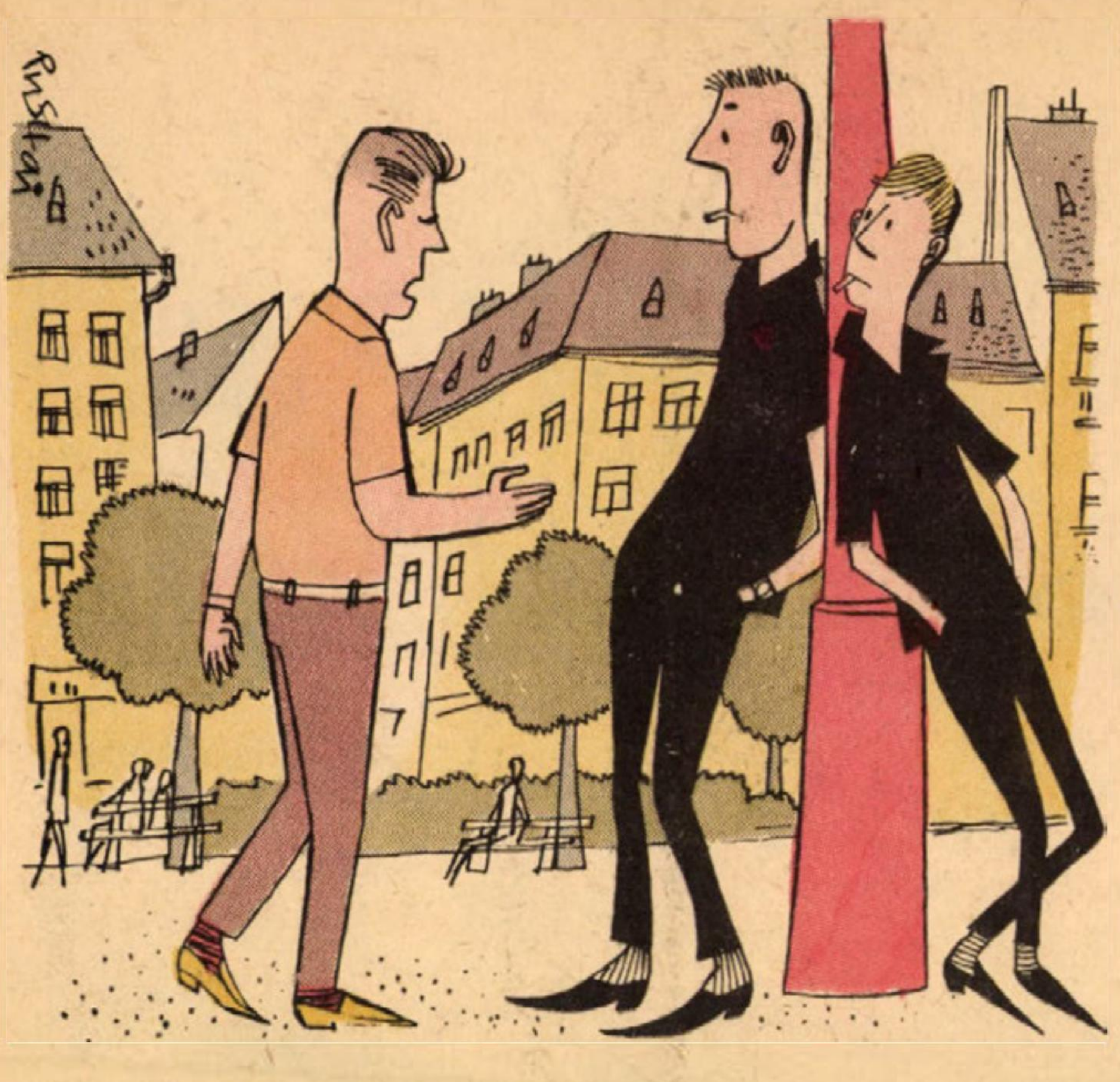
(Franklin rajza a londoni Daily Mirrorból)

– Segítség! Rendőr! Egyesült Nemzetek! Izrael elvitt egy gyilkost az ágyam alól!

Divatszín

Pusztai Pál rajza

– ::: őszinte részvétem, cimborák :::

Ritkaságok böngészdéje

Hegedűs István rajza

Humor az iskolában

Miskolcon nemrégiben emlékeztek meg ünnepélyes külsőségek között a Földes Ferenc Gimnázium 400 éves fennállásáról. Ebből az alkalomból az iskola értékes, tartalmas emlékkönyvet bocsátott ki. Pápay Sándornak, az iskola egyik tanárának „Humor az iskolában" című cikkéből válogattuk ki az alábbi részleteket.

*

„Zrínyi, az író, saját maga és Szulejmán harcát mutatja be, amely tragikusan következik be az ő halálával. Ennek oka az volt, hogy életét elvesztette, mivel a várban egy maroknyi hadsereggel rendelkezett. Segítséget kért, amit egy postagalamb továbbított; de azt a törökök elfogták és így vesztették el a Zrínyi család a csatát. Ez fejezi ki Zrínyi politikai felfogását a legjobban, akit egy vadkan sebesített meg vadászat közben. Jól ismerte az életet, ezért írta a Szigeti veszedelmet, amiben elődjei életét is kimerítette és dédapja életét idézi elő. Zrínyi értelmes, intelligens ember volt."

*

„A médek és a perzsák Kínában laktak a Nílus és a Themze mentén" (összefoglaló órán hangzott el az Ókori Keletről).

*

Latin órán régiségtanból kérdez a tanár. Róma uralkodási elveiről lenne szó, de bizony nem nagyon megy. A tanár végre ezt kérdezi: „Bökd ki már azt a két szót, amely elvekkel kormányozza Róma világbirodalmát!" – A diák válasza így hangzik: „Divide et tempera" (impera helyett). Az osztály nevet. A tanár megkérdezi: „Mit jelent ez?" – Diák: „Kenyeret és cirkuszi játékokat!"

*

Javítóvizsgás tanuló mondatot elemez. A mondatban előfordul a Hamlet tulajdonnév. „A Hamlet – mondja – múltidejű ige. De tanár úr kérem! Ez rosszul van írva, csak egy t-vel!"

*

„A janicároknak nem akaródzott harcolni, mert már több száz éve egyfolytában harcoltak."

*

„Caesar átkelt a publikumon."

*

„Kisfaludy Károly hetedmagával volt testvér, de az édesanyja már az első gyerekszülésbe belehalt. Bátyja volt Sándor, de ő 6 évvel volt idősebb a bátyjánál."

*

„Petőfi Levél Arany Jánoshoz című versét így kezdi: Imádott Fajankóm."

*

Kármánról felel a diák: „A francia forradalom hatására Magyarországon is kezdett kialakulni a forradalom, melynek kezdeményezője volt Krámer és társai. Lapjuk: a Nők Lapja, amely különböző női dolgokkal foglalkozott."

*

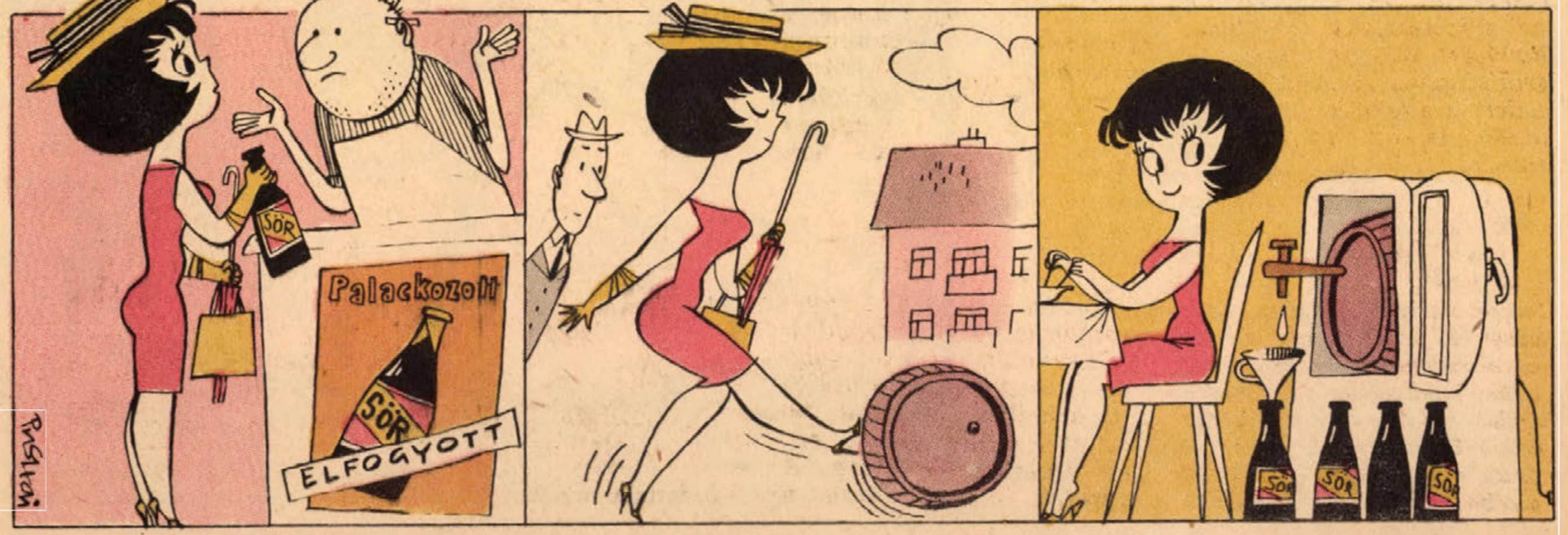
„Arany János az Ágnes asszony témáját egy parasztasszonyból merítette."

*

„Kaffka a Színek és években a női kérdéssel foglalkozott. A női kérdést azért tudta kifejteni, mert leány korában sokat tapasztalt. Sok olyan házasság van, amely nem a leány kívánsága szerint indul és megy végbe."

Jucika szereti a sört

Pusztai Pál rajza

A bennszülött

Kaján Tibor rajza

PÁRIZS MOZAIK

Feljegyeztem az „isteni Lolló” bölcs tanítását az előnyös öltözködésről, kedves nőolvasó, hallgasd csak! — „Az okos nő” — így szól hozzátok Gina — „egy számmal nagyobb cipőt hord és egy számmal kisebb pulóvert!...”

Sehol annyi szép gépkocsit és annyi behorpadt, belapított oldalú gépkocsit nem láttam még, mint Párizsban. Az úttesten ádáz kerék-harc folyik minden talpalatnyi méterért, karosszériára menő küzdelem az előzésért, az előrefurakodásért, a vetélytárs kiszorításáért. A könyörtelen üzleti szellem, a hajsza az utcán is, az úttesten is tombol.

A hajszára semmi sem jellemzőbb inkább, mint az a néhány készülék, amilyenekre egyes nagyforgalmú magazinokban bukkantam. Az egyik készülék néhány forintnak megfelelő összegért fél percen át tiszta oxigént lehel a befizető arcába. Egy másfajta szerkezet, melyre fel kell lépni, mint a személymérlegre, a talpon át „elektromos vibromasszázst” gyakorol az elcsigázott szervezetre, s új energiákkal tölti meg azt. Kipróbáltam a vibromasszázst és ráálltam a gépezetre, de semmiféle jótékony hatását nem éreztem a kezelésnek, csupán a talpam alatt remegett zsibbasztóan egy ideig a szerkezet. Úgy látszik nem voltam elég kimerült a kúrához.

A „nyugati kultúrfölény” meggyőző bizonyítékát abban találtam meg, hogy az éttermekben valamennyi sószóróból, a kupak eltávolítása nélkül is, szurkálás és ütögetés nélkül is, egyenletesen és eltömődés nélkül pereg a só.

A Champs-Elysée egyes gyönyörűszép és méregdrága kirakataiban angol nyelven is meghirdetik a kiállított árucikkek előnyeit, tekintettel a nagyszámú angol—amerikai turistára. A feliratok természetesen a megvásárlásra ajánlott árucikkek legvonzóbb és legcsábítóbb előnyeit tüntetik fel, hogy kedvet kapjanak rájuk a külföldi kirakatnézők. Egy nagy női fehérnemű- és fűzőszalon kirakatában például a következő reklámszöveg csalogatja az angol anyanyelvű hölgyeket: — A mi melltartó-, fűző- és harisnyakötő készítményeinkből Ön huszonöt másodperc alatt sietség nélkül levetkőzhet!

Somogyi Pál

Elégedetlen szurkoló

– Te miért nem a mérkőzést nézed?
– Mert szeretnék végre olyan valakit látni, aki jó formát mutat...

Borkóstoló

Már Krúdy Gyula megírta annakidején, hogy Pest-Budán megfogyatkoztak a jó kocsmák és a szép lábú nők. Valami ilyesmit gondolhatott hősünk, az író is, mikor a Majakovszkij utcából befordult a Körútra. A női nem futószerkezetének elformátlanodása ugyan ezúttal nem nagyon búsította, de annál cifrább átkokat szórt a sok vinkót, keresztelt bort mérő garázda csaposra. Jó néhány nagy meg kis fröccsöt öntött le dél óta a torkán, de kedvére való bort nem lelt. Homlokát tehát gond felhőzte,

torkát szomjúság szikkasztotta.

Némi lelkitusa után elhatározta, hogy mielőtt hazatér, még egy próbát tesz. A sarki kávéház felé irányította lépteit. Talán ráakad a borra, az igazira! Leült a teraszon egy kényelmes nádszékbe. Szivarra gyújtott és várta a pincért. Pincér azonban nem mutatkozott. Mikor megunta a várakozást, nagyot szusszantott, megragadta a párnázott nádszéket és a villamos-megállóhoz költözött. Székestül együtt szállt fel a hatos villamos pótkocsijának hátsó peronjára és kényelmesen elhelyezkedett.

A kalauz hamarosan megjelent. Alaposan szemügyre vette az írót. Megdöbbenve tanulmányozta kopaszodó, kerek fejét, szivarfüstbe vesző, elkeseredett ábrázatát, szétterpesztett lábait és alatta a nádszéket. Miután megállapította, hogy nem a képzelet csalóka játékának áldozata, megszólalt: „Nem lehet székben utazni, kérem . . ."

A író horkant egyet, leverte a szivar hamuját, de néma maradt. A kalauz sóhajtott és újra megszólalt: „Szivarozni sem lehet . . ."

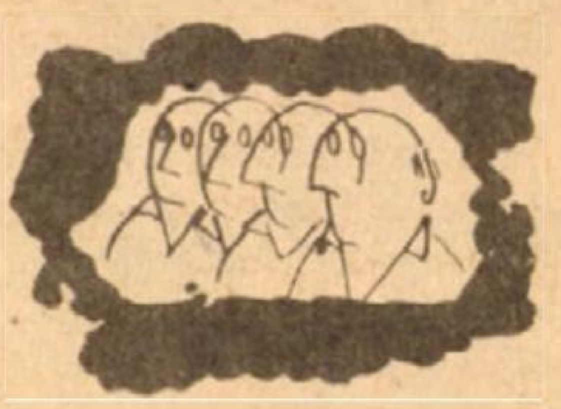
Az író világéletében utálta a terméketlen szószaporítást. Gonddal esztergályozott körmondatait kizárólag az örökkévalóság számára tartotta fenn. Ezúttal sem vitatkozott. A legközelebbi megállónál leszállt. Megvárta a következő hatost. Az előbbi jelenet megismétlődött, csak most pergőnyelvű, nőnemű jegykezelő lépett a színre. Egy megállónyit ontotta az íróra megjegyzéseit, egyre magasabb hangnemben és olyan tempóban, hogy a lélek borús mérnöke megunta a szózuhatagot. „Most aztán elég!" – szólt és lelépett a villamosról. A kalauznő sóbálvánnyá meredt. Elképedésében megfelelő válasz sem jutott az eszébe.

Ezalatt a hiányzó szék okán a kávéházban nagy riadalom támadt. A pincérek között már-már tettlegességre került sor, mikor egy érdektelen szemlélő megfejtette a rejtélyt. Több sem kellett a főúrnak! Fölugrott a villamosra és nyomába eredt az írónak. A Margit-híd tájékán érte utol. Az egyik járdaszigeten szunyókált, békésen, székestül. A következő villamost várva elnyomta a buzgóság. A főúr megragadta hősünk vállát és megrázta: „Szerkesztő úr!" „Ne vacakolj, asszony!" – morgott a toll nemes bajnoka, a hitvesi ágyban képzelve magát. A főúr néhány pillanatig habozott. Az író köztudomás szerint csak egy dolgot vett halálos komolyan: az alvást! Ebben nem ismert tréfát! Beszélik, hogy életének harminchatodik évében, tizenkettedik szállásán, a penzió tulajdonosát, mikor szunyókálás közben holmi rendezetlen számlákkal zavarta, vadnyugati Colttal rezzentette meg és kétszer belelőtt – a menyezetbe. Emberileg érthető tehát a főúr habozása. A szék visszaszerzésének érdekében végül is cselhez folyamodott. „Szerkesztő úr!" – kiáltott nagyot – „Igyunk!"

A bűvös ige hallatán az író megrázta magát. Mintha radarhullámok irányítanák lépteit, szinte ösztönszerűen fordult a legközelebbi kocsma felé. A pult előtt elhelyezte a széket, kényelmesen elnyújtózkodott benne, aztán ellentmondást nem tűrő hangon dördült a csaposra: „Bort ide!"

A főúr és az író komoran, hang nélkül ivott. Előbb nyájas sillert, majd angyalszagú muskotályt, később pedig mélyvörös bikavért. A főúr kétségbeesve tapasztalta, hogy az íróba egy egész nemzedék szomjúsága szorult. A székről nem is mert említést tenni. Végül a természet sietett segítségére. Az író néhány percre félrevonult és a szék felszabadult. A főúr villámgyorsan fizetett, megragadta a széket és elinalt.

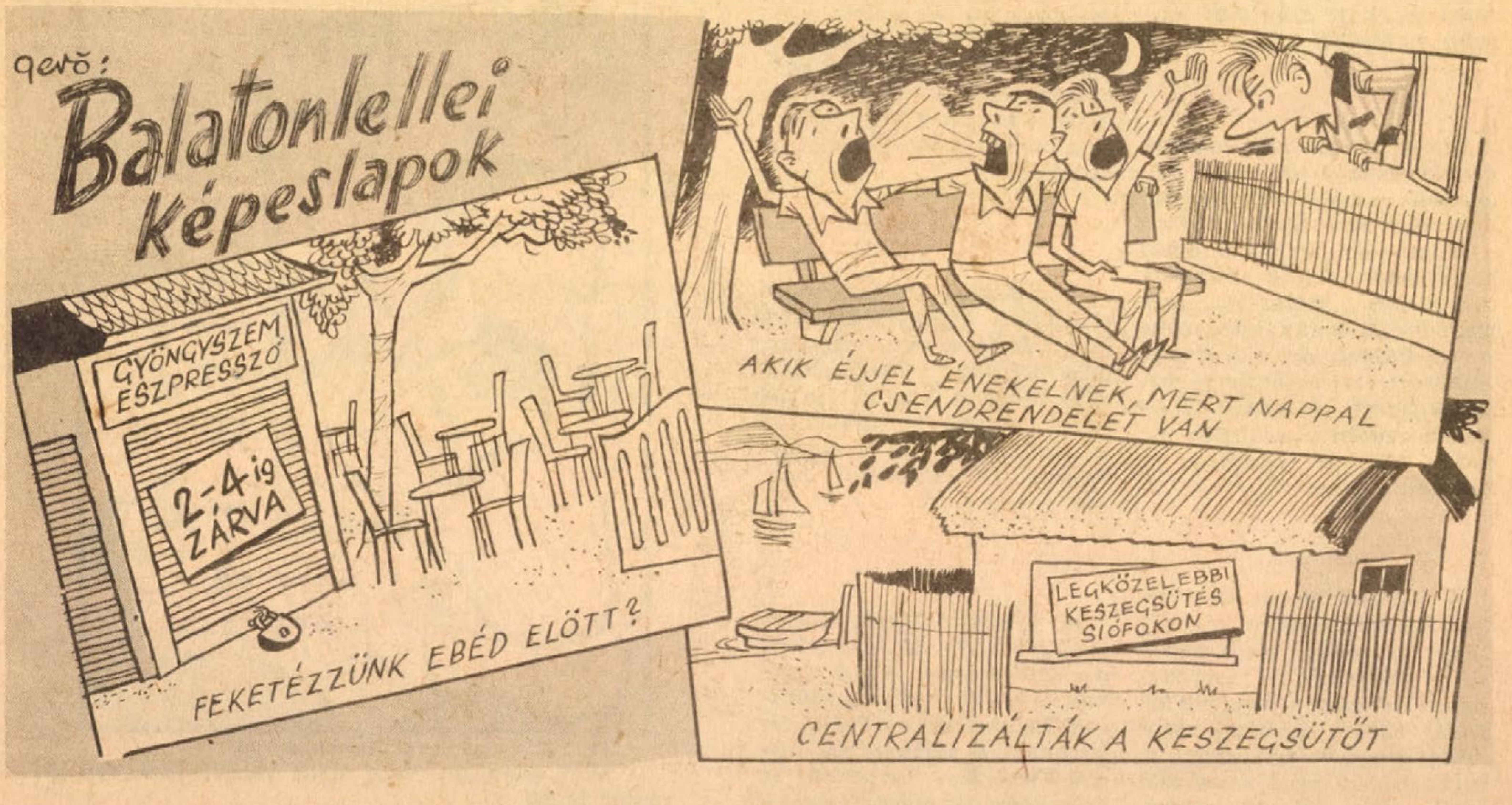
Az író, útjáról visszatérve, tétován nézett körül. Hogyan került ide és minek? A rátörő

rejtélyeket megfejteni nem tudta, viszont fura természeti jelenség késztette újabb töprengésre. A légypiszoktól petytyes tükörben négy példányban pillantotta meg önmagát. Személyének megnégyszereződését maga is sokallta, viszont megállapította, hogy eleget ivott. A világgal és a főváros borászati helyzetével megbékélten indult hazafelé, közben a Körút lakosságával szerfölött fontos dolgokat közölt. Csordariasztó, öblös baritonja megremegtette az ablakokat:

Gém-daru, gém-daru, gém:
Én vagyok, én vagyok, én...

Vitányi János

Nem dohányzom!

– Komoly ember vagyok, alorvos úr, természetesen megtartom az ön józan előírását, melyet tudományos felkészültsége és hivatástudata diktált. Tisztában vagyok ugyan azzal, hogy az Ön tudományos felkészültsége és az Ön hivatástudata csupán arra lenne hivatott, hogy Önnek diktáljon, nem pedig nekem, de – állom szavamat – belenyugszom bölcs döntésébe. Nem dohányzom. Tartozom ennyivel Önnek, aki a halál torkából hozott vissza, megfosztva őt ezzel kedvelt betevő falatjától.

– Nem dohányzom. De azt viszont Önnek is tudomásul kell vennie, hogy állampolgári kötelezettségemet nagymértékben befolyásolja az a hír, amelyet a minap közölt a napisajtó. Eszerint az ország lakosságának cigarettafogyasztása elérte az évi 15 milliárd darabot. Nem nehéz kiszámítani, hogy ebből egy főre 1500 darab jut. Azt jelenti ez, hogy az ország minden lakosa – a csecsemő is! – naponta 4, azaz négy cigarettát fogyaszt. Magától értetődő, hogy állami iparunkat én sem béníthatom meg, a napi négy cigarettát nekem is el kell fogyasztanom.

– Nem dohányzom, alorvos úr, csupán elfogyasztom a négy cigarettát. A fogyasztás legcélszerűbb módjául azt ötöltem ki (s ezt másoknak is ajánlhatom), hogy a fogyasztásra éppen kijelölt cigarettát az egyik végén meggyújtom, s addig tartom a kezemben a másik végét, amíg a parázs az ujjamig nem ér. Azt tapasztaltam azonban (s lehet, hogy ezt mások is tapasztalni fogják), hogy a dohány nehezen ég, bizonyos segítségre van szüksége az elhamvasztáshoz. Az én sajátos módszerem a következő: a parázzsal ellentétes végét a szájamba veszem, s szívó-belélegző tevékenységgel szítom a tüzet. Közlöm Önnel, hogy meglepően jó eredményeket értem el ily módon a cigaretta elhamvasztásában.

– Azonban. Be kell látnia, hogy tizenegy éves lányomtól nem várhatom el ugyanezt. Gyakorlatlan, játékos gyermek, aki a cigaretta elfogyasztását nem tudná tudományosan és személytelenül elvégezni, nem tudna különbséget tenni a statisztika és a dohányzás között. Pedig a statisztika reá is vonatkozik. Megérti hát, hogy apai szeretetből és gondoskodásból a ráháruló kötelezettséget is vállalnom kell. Úgyszintén ez a helyzet tizenhárom éves fiammal, akinek fogyasztói tevékenységét tanárai is félreérthetnék, s ez károsan befolyásolná felvételét a középfokú tanintézetbe.

– Mint már említettem, alorvos úr, nem dohányzom. A rám és gyermekeimre jutó tizenkét cigaretta forgalmonkívül helyezése az egyetlen kapcsolat köztem és a dohánynemüek között. Szilárdságom és állhatatosságom viszonzásául azonban arra kérem Önt, hogy találjon jogcímet annak a nyolc cigarettának elfogyasztására, mely az általam naponta eltüzelt húsz darab és a fentebb indokolt tizenkettő között különbségként jelentkezik.

Előre is köszöni:

Hajdú Ferenc

A tábornok úr sétál

Nyugat-Németországban engedélyezték a náci kitüntetések civil ruhán való viselését.

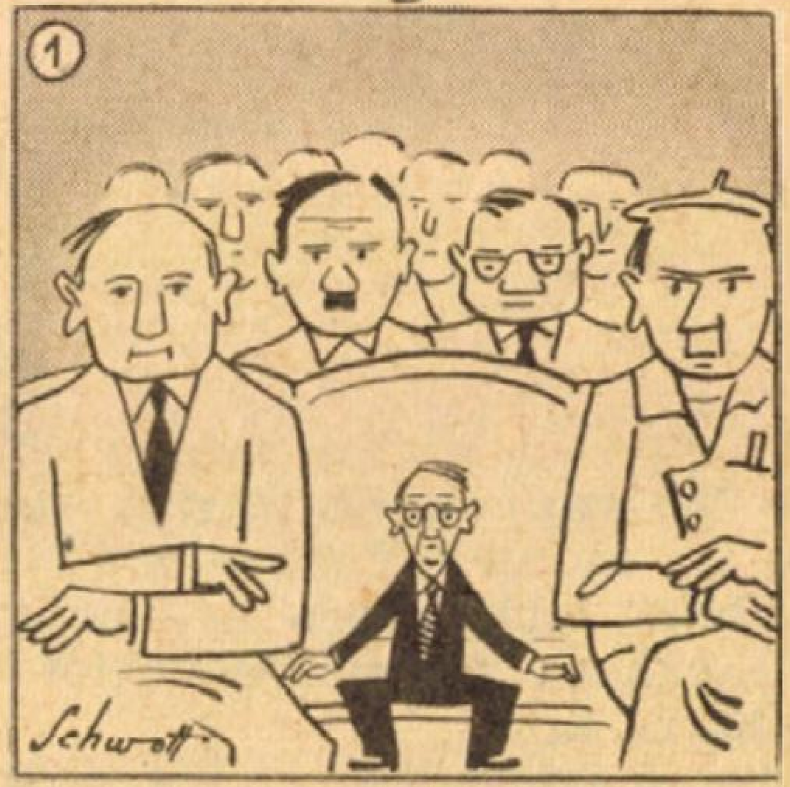

A virág- és vadászkiállításon

– Úgylátszik, nem jön ...

Amikor megbeszélik ...

... a termelési feladatokat, ...

... és a prémiumfelosztást.

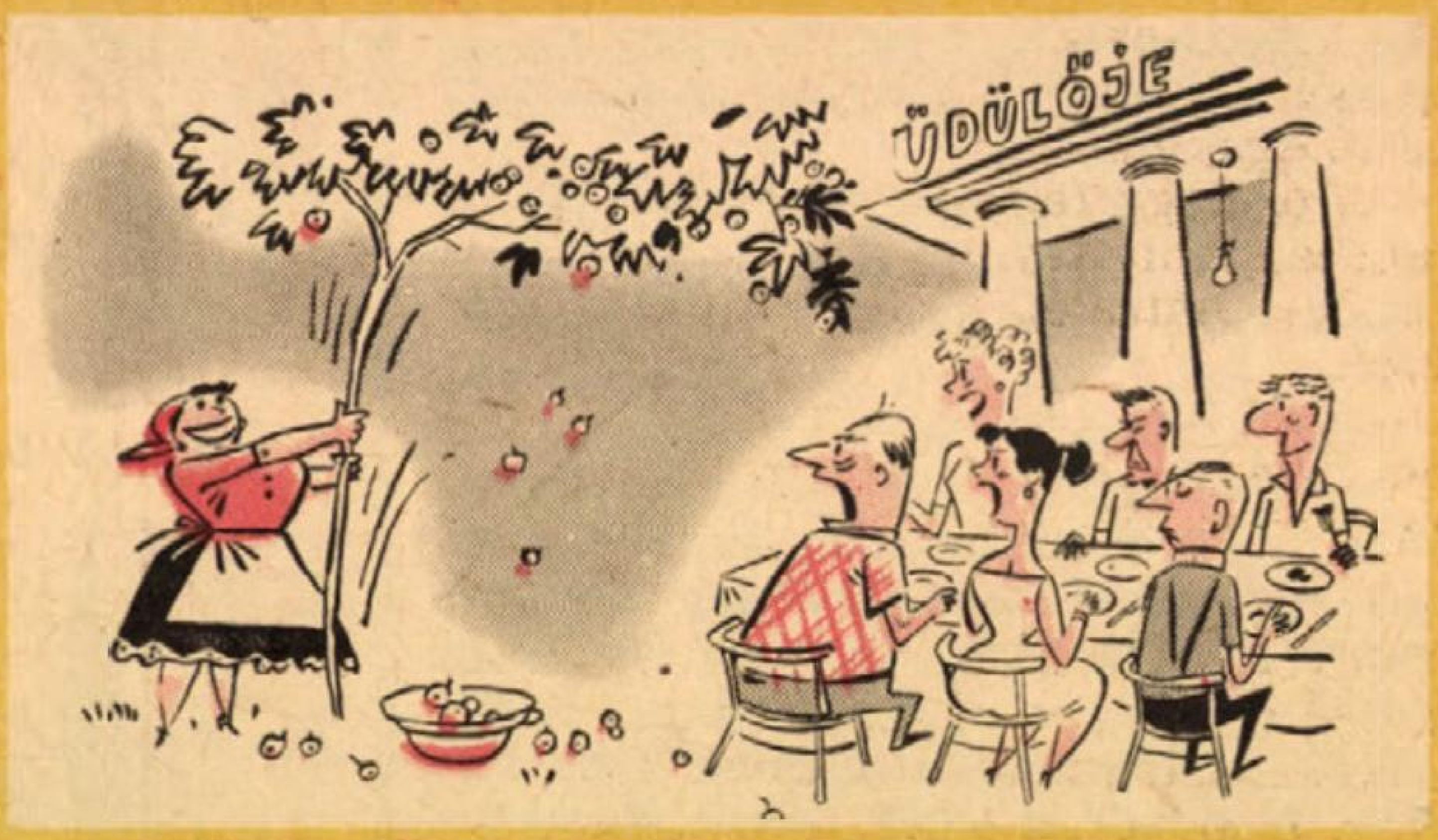
A BALATON PARTJÁN

– Emlékszik, Pirike, hogy milyen borzasztó fejfájásunk volt egy-egy ilyen frontátvonuláskor a hivatalban?...

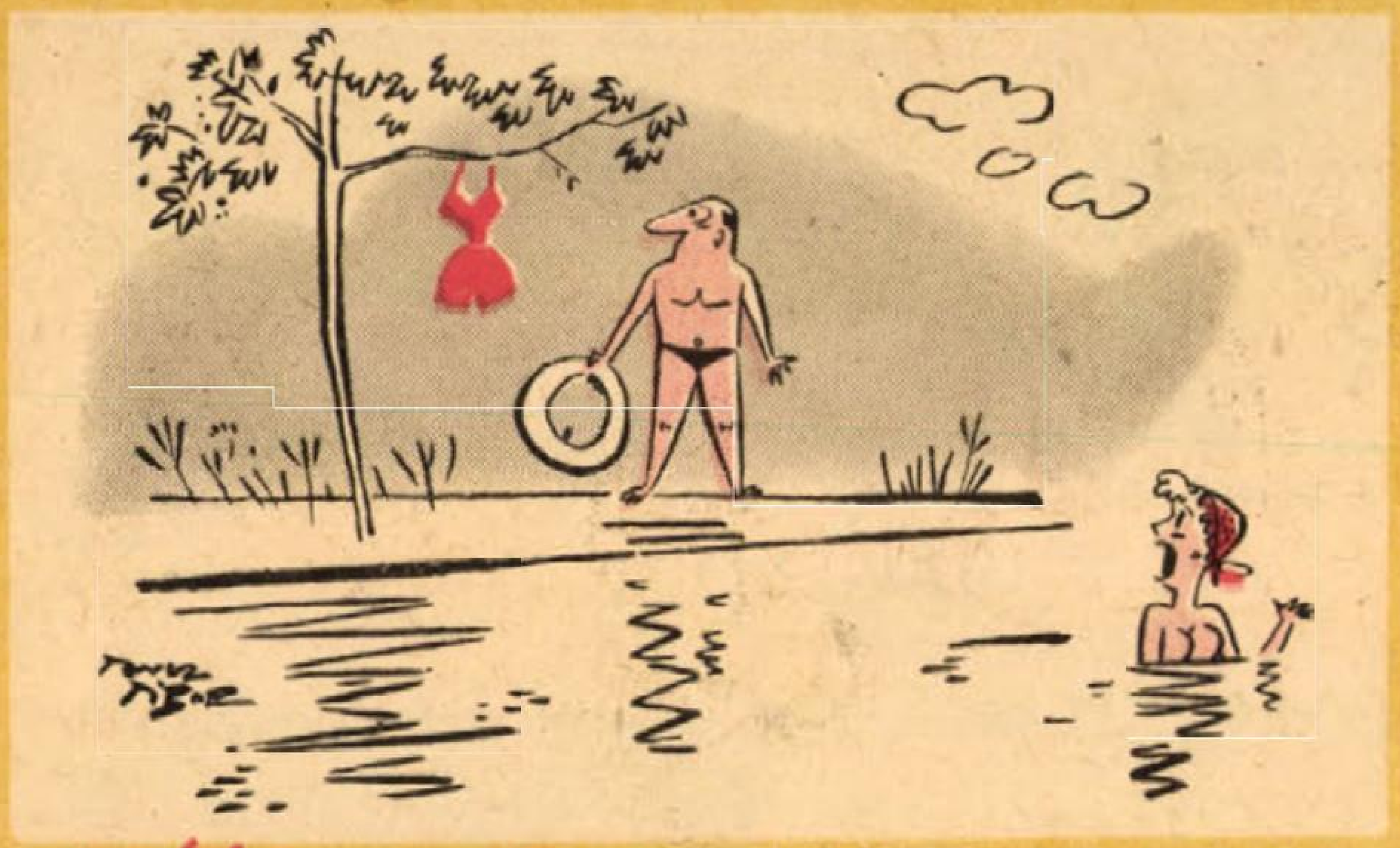
IGÉNYES NOMÁD

– Mondd, drágám, kölcsönöznél egy kis asztali sót?...

ELŐFIZETÉSES MENÜ

– Mi az? Desszert nincs?
– Most rázom!

AZ ÚJ TRIKÓ

– Nem merem felvenni, attól tartok, hogy a víztől összemegy...

ZÁPOR AZ ERDŐN

– Micsoda disznóság! Ez ellen írni kellene az újságba!

ELŐNYÖS VÉTEL

— Te vagy az én udvari tanácsosom — mondta Pista a múlt héten kábítóan szellemesen —, mondd hát meg nekem, milyen televíziót vásároljak és hol?

Már megtanultam, hogy sorsdöntő kérdésekben amilyenek: házasodás, lottószelvény-kitöltés és televízióvásárlás, az óvatos ember nem ad tanácsot. Ezért, mint gyáva jellem, és óvatos duhaj így válaszoltam:

— Tőlem kérdezed? Ott a Csulek, ő a legszebb Keravill-fiók vállalatvezetője! Menj hozzá és vedd meg a legdrágábbat!

— Hát persze, a Csulek Karcsi! Hogy ez nekem nem jutott az eszembe — tört ki Pista és lelkendezve negyvenedszer elmesélte, miként sütött harminc év előtt a II/b. fizika óráján Karcsival szalonnát a Bunsen-lámpán... Aztán elrohant.

Harmadnap találkozom Csulekkel az eszpresszóban. (Furcsa dolog, bogarasak ezek a pestiek. Nem a milánói dómban, nem a bécsi egyetem aulájában, hanem a budapesti eszpresszókban szoktak találkozni.)

— Na, Karcsi, fizesd ki a duplámat, ennyi províziót csak megérdemlek a finom vevőért...

Kerekre nyitja a szemét:

— Kifizethetem személyes varázsod okából, de vevőről nem tudok!

— Hát nem vett nálad a Pista televíziót?

— Televíziót? A Pista? Nyolc esztendeje nem láttam a pernahajdert... Bezzeg, amikor szalonnát akart sütni...

Nem vártam meg a többévtizedes szalonna más oldalról lengő illatát, hanem sietve elköszöntem és mert furdalt a kíváncsiság, felugrottam Pistához.

Ragyogva fogadott:

— Kedves, hogy eljöttél... megnézheted... most próbálom ki...

— Szép... szép... de így vagyok a te udvari tanácsosod? Hol vásároltad?

Bűnbánóan lehajtotta bájos vízfejecskéjét:

— Bocsáss meg... mégsem a Karcsinál...

— Dehát miért nem? Ez itt olcsóbb?

— Fenét olcsóbb... a legdrágábbat vettem hatezerésennyi... de tudod — a fülemhez hajolt, úgy suttogta a titkot, pedig egyedül voltunk — a hivatalban kaptam az üzlet címét, ott ugyanis... három papírszalvétát kaptam ráadásul.

Égnek emelte az ujjait és még nagyobb nyomatékkal mutatta és ismételte:

— Hármat!

Nádass József

A humor KÖNYVÉBŐL

LAGERLÖF ZELMA, svéd regényírónőről mesélték, hogy első elemista korában megkérdezte a padszomszédját, akivel akkor már bizalmas barátságban voltak:

— Te mi leszel, ha felnősz?

— Tanítónéni. És te?

— Én? Nem is tudom. Férjhez megyek és sok-sok gyerekem lesz...

A barátnőjének felcsillant a szeme.

— Nagyszerű! — mondta lelkendezve. — Akkor a te gyerekeid énhozzám fognak iskolába járni és én jól elverem őket!

A kis Zelmának kicsordultak a könnyei:

— Utálatos vagy, hát mit vétettek neked az én gyermekeim?

*

BALZAC-ot megállította az utcán egy rég nem látott ismerőse, aki valaha gyakran megpumpolta:

— Jó, hogy találkozunk, uram. Itt a két frankja, amit tavaly nyáron kölcsönadott.

Balzac hátralépett és csípőre tette a kezét:

— Mot már csak tartsa meg. Nincs kedvem rongyos két frankért megváltoztatni magáról a véleményemet!

*

BANDA MARCI, korának leghíresebb cigányprímása, egy alkalommal másfél órán át húzta a bécsi Rotschildnak a Margitszigeten. A szívét, a lelkét adta bele a nótákba. Rotschild elmenőben egy árva forintost dobott a zenetányérra. Marci elsápadt, majd elvörösödött és azt suttogta a távozó milliomos után:

— Azt nem látom, hogy milliomos volnál, de azt látom, hogyan lettél azzá.

Ellenvélemény

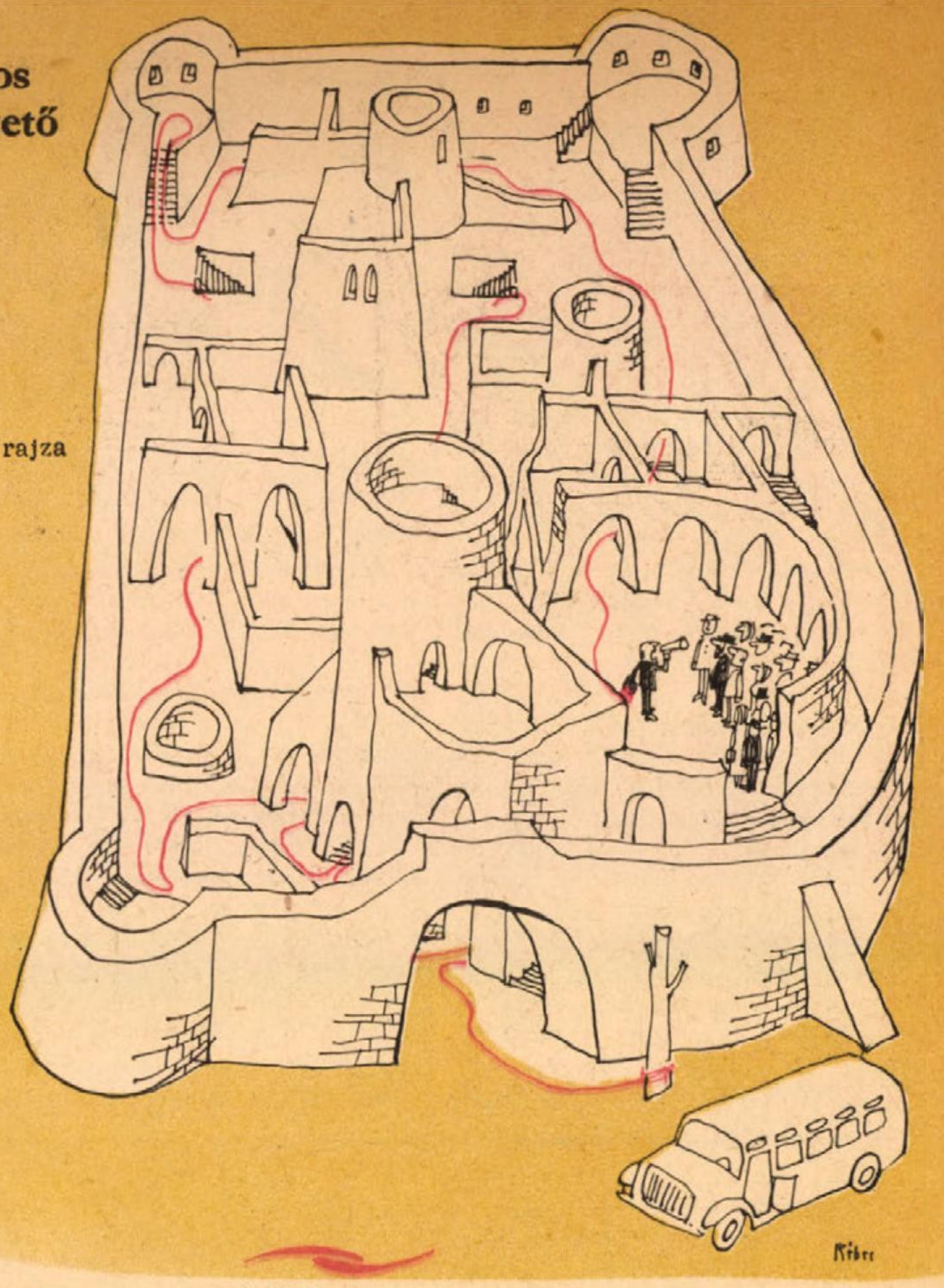
Pusztai Pál rajza

– Nincs igaza! Nekem még sohasem volt szükségem protekcióra!

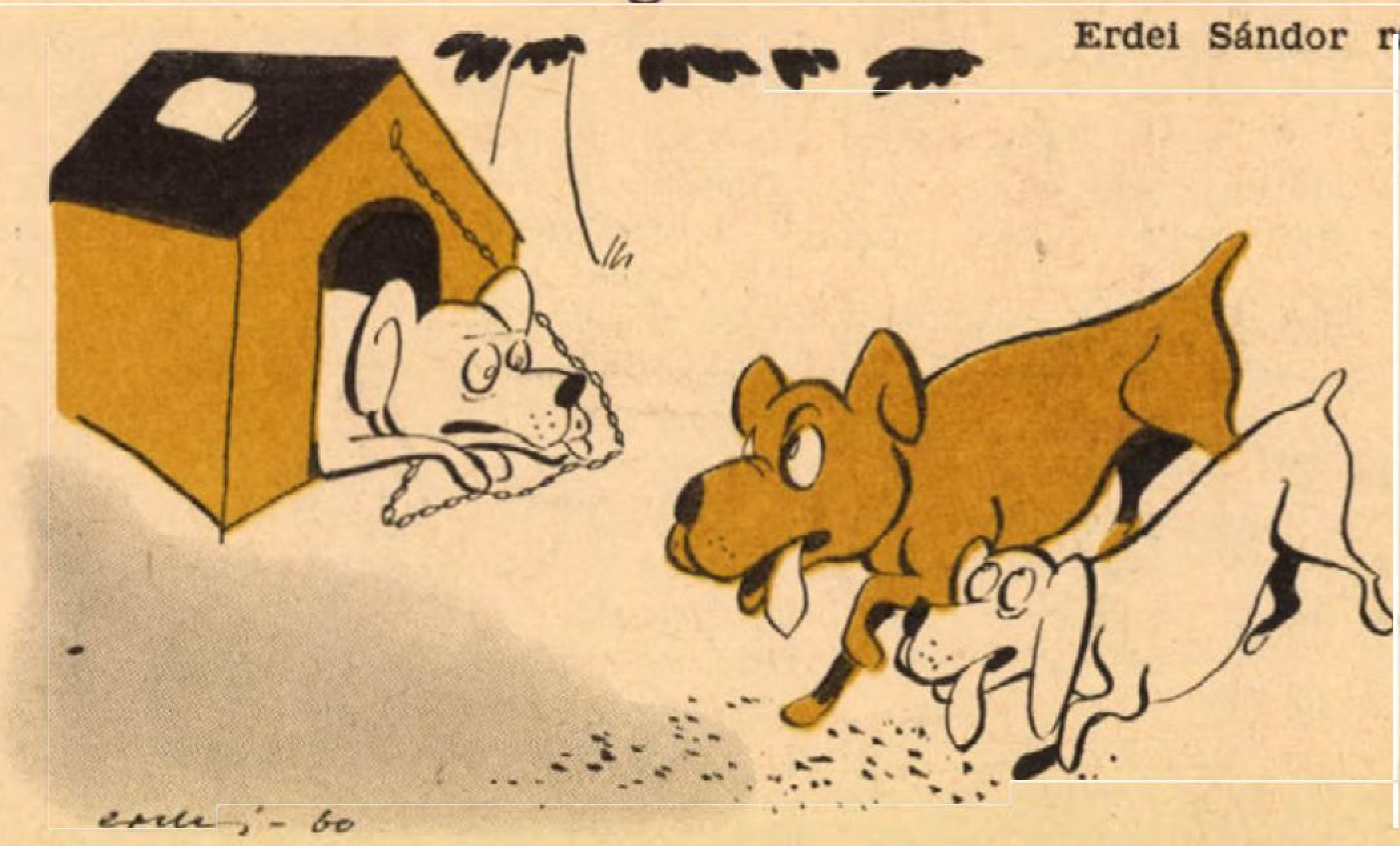
Az óvatos idegenvezető

Réber László rajza

Vigasz

Erdei Sándor rajza

– Látod, a főbérlet se jó. Ha van, akkor hozzá vagy láncolva...

Olaszországban

Nyugdíjat kapnak az olasz profifutballisták.

Gerő Sándor rajza

– ... még egy féléve hiányzik a nyugdíjhoz ... !

NINCS JOBB, MINT A WURLITZER!

– No – mondják most önök –, mit eszik ez a Wurlitzeren!

Hát nézzük csak.

Itt én töményen kapok mindent egy pénzért, egyidőben, egy helyen: a Wurlitzer és háztáji gazdasága megtestesíti a színházat, mozit, divatbemutatót, bokszmeccset, koncertet és erkölcsrendészetet. Szédítő távlatú szórakoztató kombinát!

Láttátok-e Gabint olyan hanyagul zsebregyűrt kezekkel végighúzni Párizs sikátorain, amint ezt a Wurlitzer-ifjak teszik, kiknek különös ismertetőjelük, hogy heten együtt százévesek? Láttatok-e cowboyban cow-boyabbat, mint ők, hallottatok-e rágógumitól összehúzott szájrésből unottabban odavetett amerikai szlenget, mint amikor e fiúk így köszöntik egymást: „szia srácok mizujs?” Vagy volt-e szerencsétek bármely divatbemutatón olyan megszólalásig hű másához a kályhai füstcsőnek s könyökcsőnek, mint az itt viselt nadrágok? Éreztétek-e a dodgemen, vagy heves szerelmi vallomás esetén azt a forró izgalmat, amelyet egy-egy itt fellelhető lányka kavar maga

körül, lengén ellépve előttetek abroncsos szoknyájában s elsöprő sikert aratva? Lábai előtt hever ilyenkor minden: turmixes poharak darabokban, a briós, melybe éppen beleharaptál, szanaszét görögnek kisebbméretű családtagjaid székestől. Na és a Hasfelmetsző Jackből és Jégmezők lovagjából Micsurin-keresztezéssel létrehozott ifjú tán kutya? Harap néha, mégsem az! Aki nem tudná, mi a fértimuri, a cirkusz, az Erő, az hallgassa meg e fiú élményeit! Na és az sem mindegy, hogy Ferencsik egyszer sem ismétli el nekem egy forintért a kilencediket, a Wurlitzer meg – ha szerencsém van – a más pénzéért

húzza a fülembe a Danáját kilencszer egymásután. Vagy tizszer is bedobhatod azt, hogy „A csókod mindig jólesik” – és csak nagyritkán nem esik se le, se be, se ki, se jól. (Olyankor csak, amikor a zenegép „meghibásodik”.)

Lóversenyre sem kell járnod: fogadhatsz itt például arra, hogy a jelenség, amely szemed előtt tündököl, milyen nemű. Mert ilyen rövid tüskehajat fiú nem hord – de enynyire rikító mintájú blúzt, ilyen erős dauert, ilyen cinóber zoknit, ilyen kacifántos papucscipőt meg lány nem venne magára!

Én egyszer hosszasan tűnődtem egy ilyen szabású téntergő lény mineműségének rejtélyén. Végül az illető leült öt fiú mellé. A fiúk fogpiszkálót rágva hintáztatták székületet, karjuk hátul, mint hervadt virág a szélben, köszöntés nélkül néztek át a jövevényen, érdektelen undorral, akár egy piszkos ablakon. Csak egy lány volt.

Imádom a Wurlitzert!
Ugye, nem ok nélkül?

(péreli)

Ideális HÁZASSÁG

Mr. Anthony Lusher londoni kereskedő negyven perces késéssel érkezett haza az ebédhez. A felesége éles szemrehányásokkal fogadta. A megsértett férj hallgatással válaszolt. Nem vitatkozott a feleségével, nem viszonozta a sértéseket, hanem néma maradt. Hét álló esztendeig egyetlen szót sem szólt a feleségéhez, noha együtt laktak, együtt étkeztek és néha vendégeket is fogadtak.

A most megtartott válóperes tárgyaláson, a „néma levente” kitárta a lelkét a bíróság előtt.

— Azt hiszem, nincs értelme a válásnak — vallotta. — Ideális házasságban élünk, ha nem is beszélünk egymással.

Nem is mondta ki a válást a bíró, hanem a következő indokolással utasította el az asszony keresetét:

— Furcsán élnek, annyi bizonyos, de a maguk módján mégis szeretik egymást.

A VIZSGA és A VIZSLA

A fiatal színésznő elfogódottan ült az osztályfőnöknő íróasztala előtt. Ebben a pillanatban nem volt művésznő; más minőségben jelentkezett, – mint anya foglalt helyet a látogatók számára fenntartott széken. A tanári szoba komor hangulatában félénkséget érzett, kisebbségi komplexusokkal küszködött.

– Nem haragszik, hogy a vizsgák előtt zavarom – rebegte a kritika által annyiszor méltatott „szívbéli” hangján, – de az aggodalom hozott ide, az aggodalom Magda lányom bizonyítványa miatt . . .

Az ifjú tanítónő mosolyogva vágott közbe:

– Aggodalomra nincs ok! Magduska tiszta ötösre áll.

Az öröm leghalványabb árnyalata sem mutatkozott az anya arcán.

– Tiszta ötösre – ismételte szórakozottan.

– Az osztály első tanulója. A második félévben kemény akaratot tanúsított, kijavította gyengébb osztályzatait és ma már egyetlen négyese sincs.

– Magatartásból is ötös?

– Példásan viselkedik.

– Tudniillik otthon olyan csintalan.

– Bizonyára elkényeztetik. A nagymamák! Az iskolában ő a mi kis büszkeségünk.

A színésznő lehajtotta a fejét. Zavartan nézett a tanítónőre, aztán utat keresett a közeledésre.

– Milyen szép ez a blúz! Hol szerezte?

– Rákospalotai modell. Én varrtam otthon.

Összenevettek. Mintha világosabb lett volna a szobában.

A látogató összeszedte magát. A színpadon annyiszor kipróbált hatásos mozdulattal a tanítónő vállára tette a kezét és megszólalt:

– Nagy kérésem van magához. Nem lehetne Magda bizonyítványába egy-két négyest becsúsztatni? Nem is kettőt, csak egyet, egyetlenegyet . . .

A tanítónő rábámult. Hallott már szellemileg elmaradt gyermekről, de most találkozott először szellemileg elmaradt szülővel.

– Nem értem – válaszolta megütközve. – Miért akarja Magduska bizonyítványát elcsúfítani? Szeptemberben gimnáziumba megy, ott is másképp fogadják a tiszta ötössel. És gondoljon az egyetemi felvételre. Mit jelent ez a fura kérés?

– Hallgasson végig, meg fogom magyarázni. Megértést kérek magától, nemcsak mint szülő, hanem mint dolgozó nő és mint háziasszony. Karácsony előtt megkérdeztük Nyuszitól, bocsásson meg, otthon így becézzük, szóval Magdától, mit szeretne az ünnepre. Habozás nélkül azt felelte: egy vizslát. Imádja az állatokat, gyakran ellátogat az állatkertbe. Homoki-Nagy filmjeit áhítattal bámulja. Kicsi kora óta szeretne kutyát, saját, élő kutyát. Hogyan költöztessünk be egy hatalmas vizslát a kétszobahallos lakásba? Ki sétáltassa? Mindketten dolgozunk, a nagymamának fáj a lába. És ekkor, karácsony küszöbén elkövettük a megbocsáthatatlan butaságot. Azt mondtam Magdának: rendben van, ha év végén tiszta ötös bizonyítványt hozol haza, kapsz egy vizslát. Nem volt könnyelmű ígéret, hiszen a gyerek közepes tanuló volt. Ki gondolt arra, hogy ettől a perctől kezdve egyetlen ambíció lobog majd benne, a tanulás, illetve a vizsla. Folyton biflázott. Áprilisban már rossz híreket kaptunk az iskolából. Magda mindig kitűnőre felelt, csupa ötösre áll. Megijedtünk és az apjával lassacskán kezdtük rossz útra téríteni. Az uram előadásokat tartott, hogy mindig a közepes tanulók vitték sokra az életben. Esténként rászóltam: „Ne rontsd a szemedet azzal a könyvvel, azonnal feküdj le!” Isten bocsássa meg, szabotáltuk a tanulását, mozijegyekkel leptük meg, szalvétagyűjtésre buzdítottuk, uszodába küldtük. Semmi nem használt. Magda előtt eszményi cél lebegett, a vizsla. Nem gondolt másra, nem álmodott másról. Lurkónak nevezte el az állatot és éjszaka álmában hívogatta. Kétségbeestünk. Lidércnyomás nehezedett ránk: Magda tiszta ötös lesz és nekünk ide kell hozni egy fenevadat, amely feldúlja a nyugalmunkat. Tetszik tudni, egy ifjú kutyát szobatisztaságra kell nevelni, rongálja a bútorokat, vadul ugat, tele vagyunk rosszindulatú lakókkal, mogorva házmester basáskodik a házban . . . Mit tegyünk?

Játszi könnyedséggel öltötte fel drámai hangját:

– Önben van a bizodalmunk, segítsen rajtunk! Adjon egy négyest Magduskánknak!

Megmerevedett a tanítónő formás arcocskája. Hűvösen válaszolta:

– Sokszor hallottam, hogy a színházi világban még mindig burjánzik a protekció. Igaz vagy nem igaz, nem tudom. De a pedagógiában, asszonyom, ez ismeretlen fogalom. Magduska példás tanuló, tiszta ötöst érdemel és azon még a minisztérium kedvéért sem óhajtunk változtatni. Viszont figyelmeztetem, a gyermeknek tett ígéretet nem szabad megszegni, mert az ilyen eljárás káros nyomot hagy a lányka lelki világában.

Kétségbeesett szempár nézett rá. Megsajnálta ezt a szép asszonyt, aki ilyen halálos komolysággal vette a szívére a vizsla problémáját.

– Adnék önnek egy szerény tanácsot – folytatta a tanítónő. – Egyezzen ki Magduskával. Okos kislány, magyarázza meg neki, hogy a vizsla örökbefogadása milyen zavarokat okoz és beszélje rá, kérjen helyette valami más ajándékot, bármit...

A művésznő megtörölte a szeméből kibuggyant könnycseppet és szomorúan legyintett:

– Már megtörtént. Magda egy kicsit gondolkozott az ajánlaton, aztán így szólt: „rendben van, lemondok Lurkóról. Kérek helyette egy örvös medvét.”

Stella Adorján

Pesti tudósítónktól

A „Háború és béke" című film közben tűnődtem azon, hogy mennyivel hatalmasabb emberek a filmrendezők, mint a legnagyobb hadvezérek. Napóleon csak egy hadsereget vezényelt, King Vidor kettőt. Mellékesen a polgári közigazgatás is az ő kezében volt.

Ajánlanék a pénztárak számára az eddiginél udvariasabb és az emberi szabadságjogokat is figyelembevevő táblát:

„A pénztártól való távozás után éppenséggel lehet felszólamlani, de nem vesszük figyelembe."

A gépkocsivezetők különös emberek, a közlekedési eszközökhöz való viszonyuk gyökeresen más, mint a gyalogjáróké. Napjaink lovagjai ők, életük száguldás, fékezés, sebességváltás és defekt. Tehát hősi élet. Slusszkulcsregényt akarok írni egy autós ismerősömről, csupa élő szereplővel.

— Anyu, melyik a legnagyobb szám? — kérdezi a kisfiú a mamájától.

A mama rázza a fejét:

— Kisfiam, nincs legnagyobb szám, minden számnál van nagyobb is.

— De mégis... — nyafog a gyerek.

— Hát a végtelen! — mondja merészen a mama.

Hosszú, végtelen magyarázkodás kezdődik. Többek között a gyerek megkérdezi:

— És azt hogy írják?

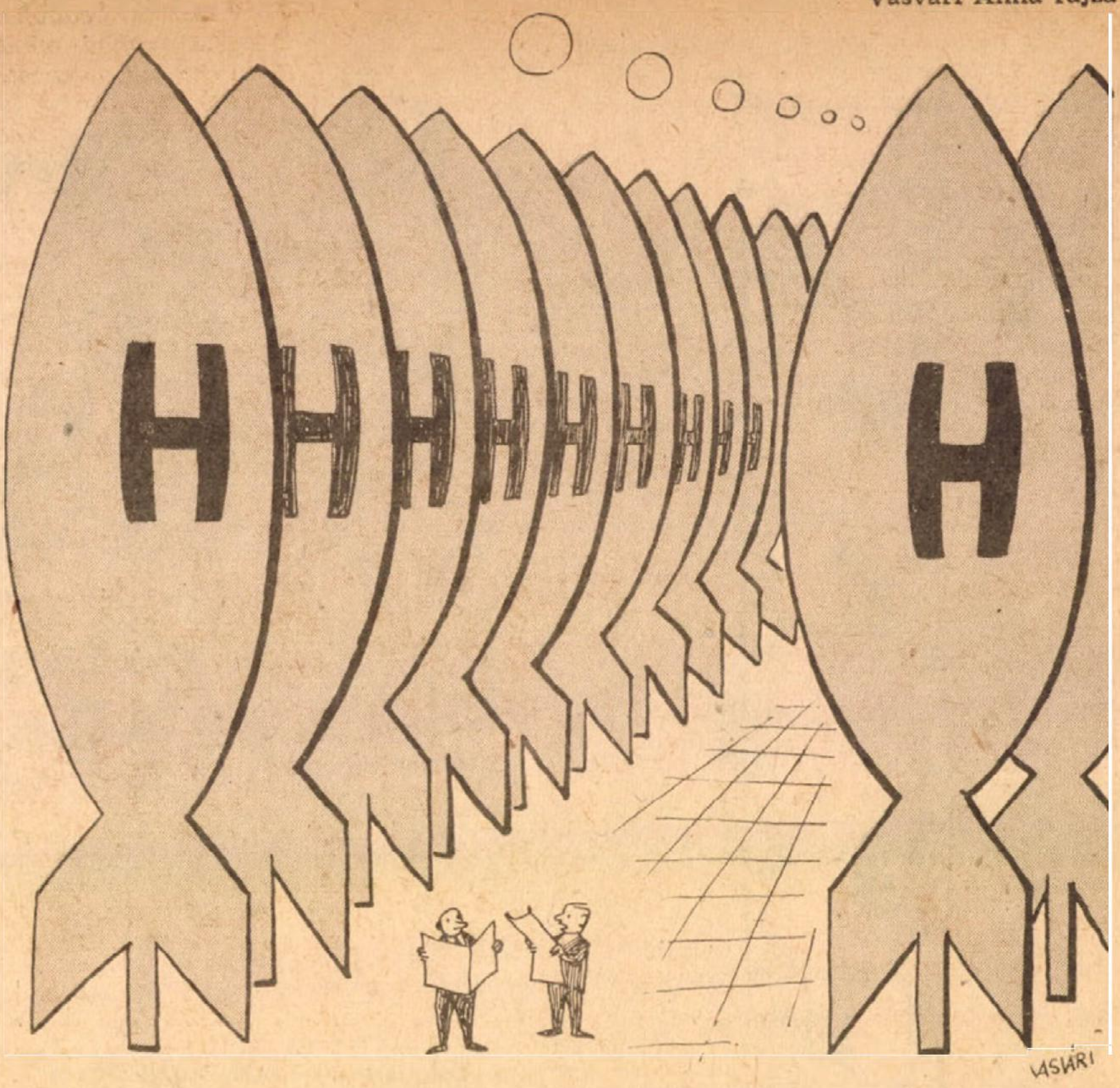
A mama fellélegezve leírja a végtelen jelét. A gyerek felkiált:

— Szóval a nyolcas a legnagyobb szám, csak le kell fektetni!

f. l.

Egy hadianyag-gyárban

Vasvári Anna rajza

– Mit szól ezekhez a szörnyű földrengésekhez!?

Dalolva szép az élet

Kedélyesen folyt le a bajorországi Windsheimban az SS-alakulatok volt tagjainak találkozója. Ettek, ittak, szónokoltak és közben jó öreg nácidalokat énekeltek.

Különösen nagy sikere volt annak a nótának, amelynek első sora így hangzik:

„Wir sind die schwarze Garde, die Adolf Hitler liebt." (Mi vagyunk a fekete gárda, amelyet Hitler Adolf szeret.)

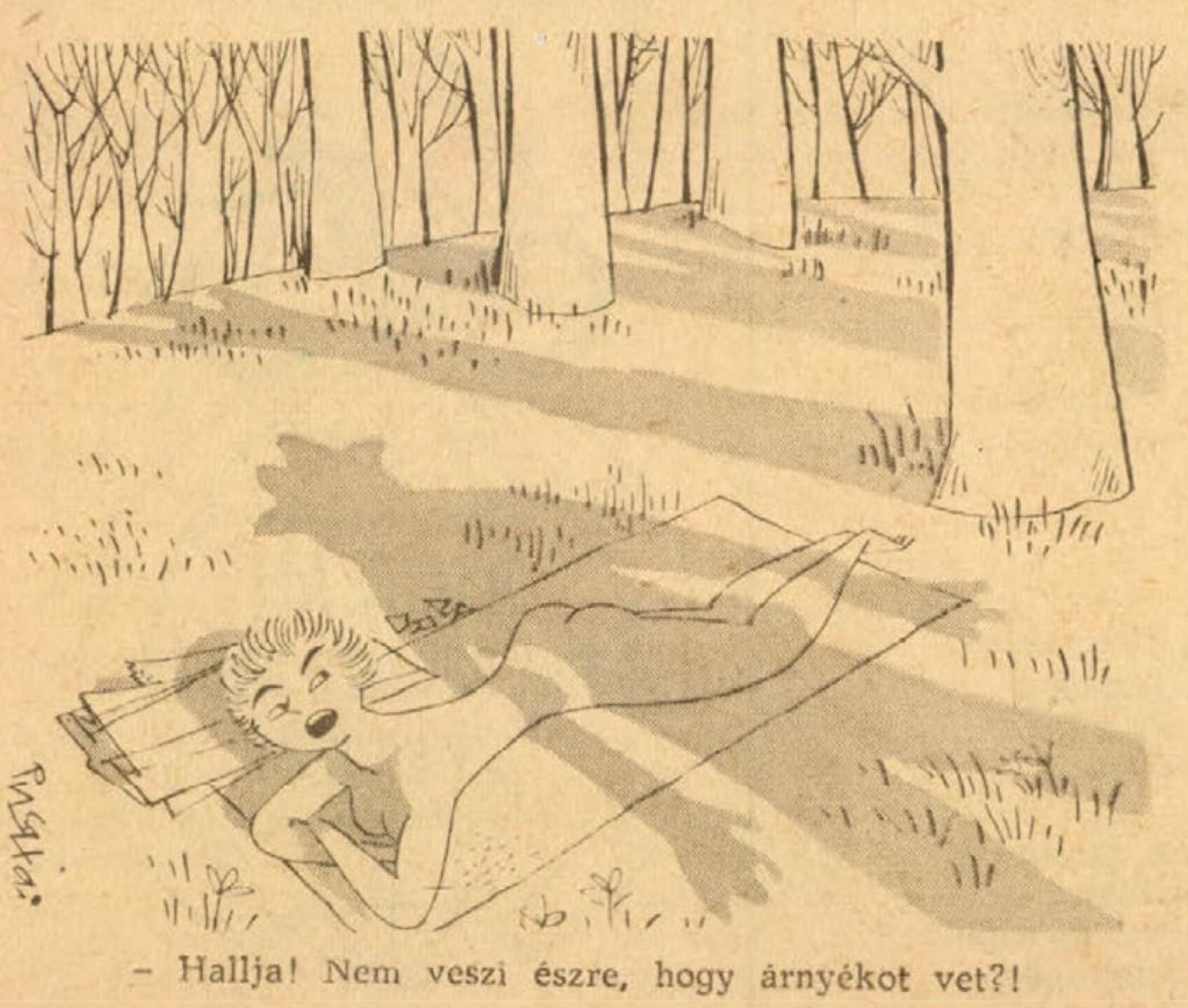
Miért ne szerette volna az egykori Führer ezt a jeles gárdát, amely annyi vérengzéssel tette hírhedtté a nevét!

Az egyik baloldali szervezet feljelentette a windsheimi rendőrséget, mert nem akadályozta meg az uszító dalok éneklését. De a rendőrség sem hagyta magát. Így védekezett a vád ellen:

– A kifogásolt nóta nem szerepel az eltiltott náci-dalok listáján. Különben is csak mintegy 25 résztvevő énekelte...

Ebből az következik, hogy a nácik egyrésze nem danászott, de ha a nyugatnémet rendőrség továbbra is így viselkedik, lassacskán minden gyilkosnak megjön a hangja.

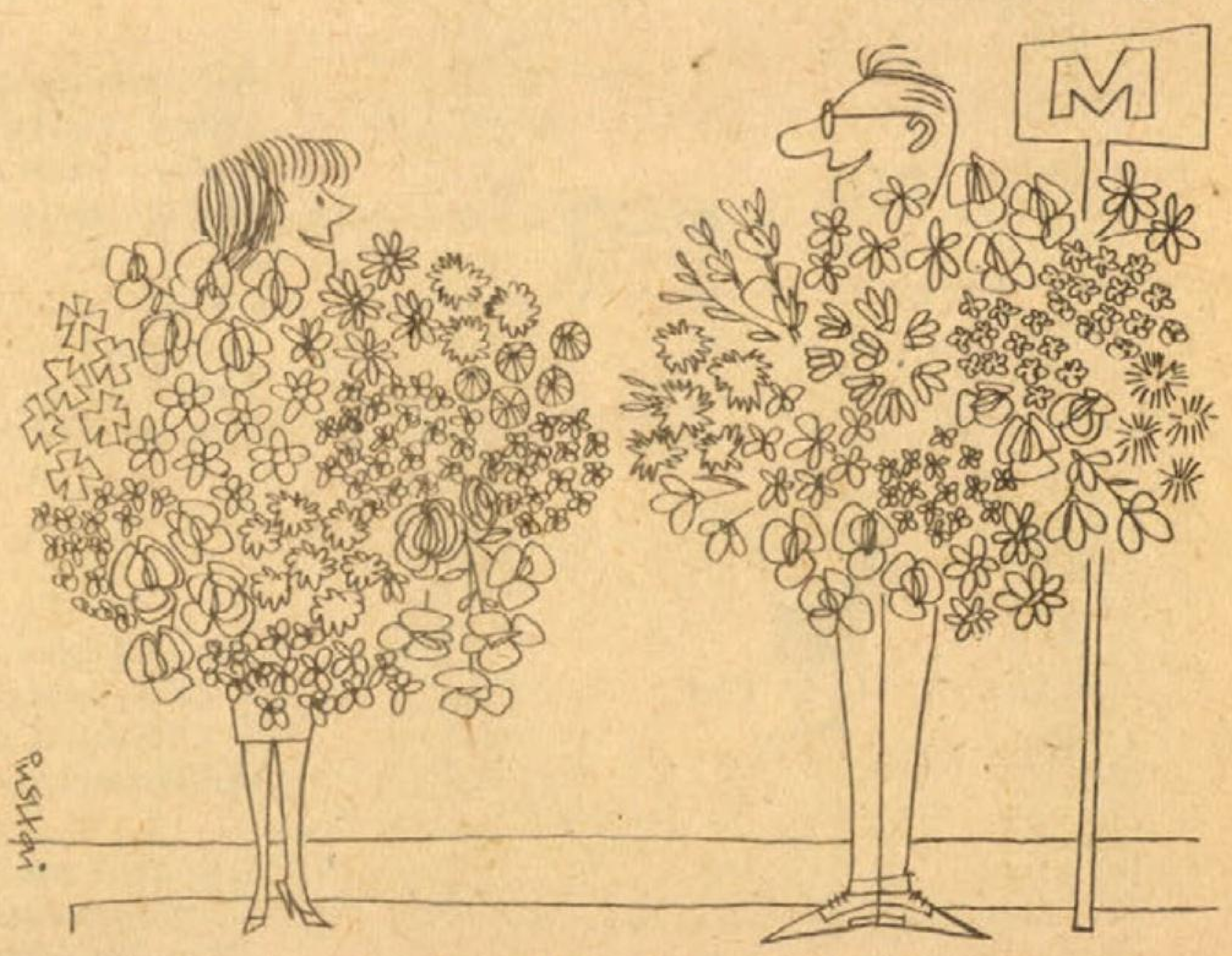
Az első napfürdő...

– Hallja! Nem veszi észre, hogy árnyékot vet?!

Tanévzáró után

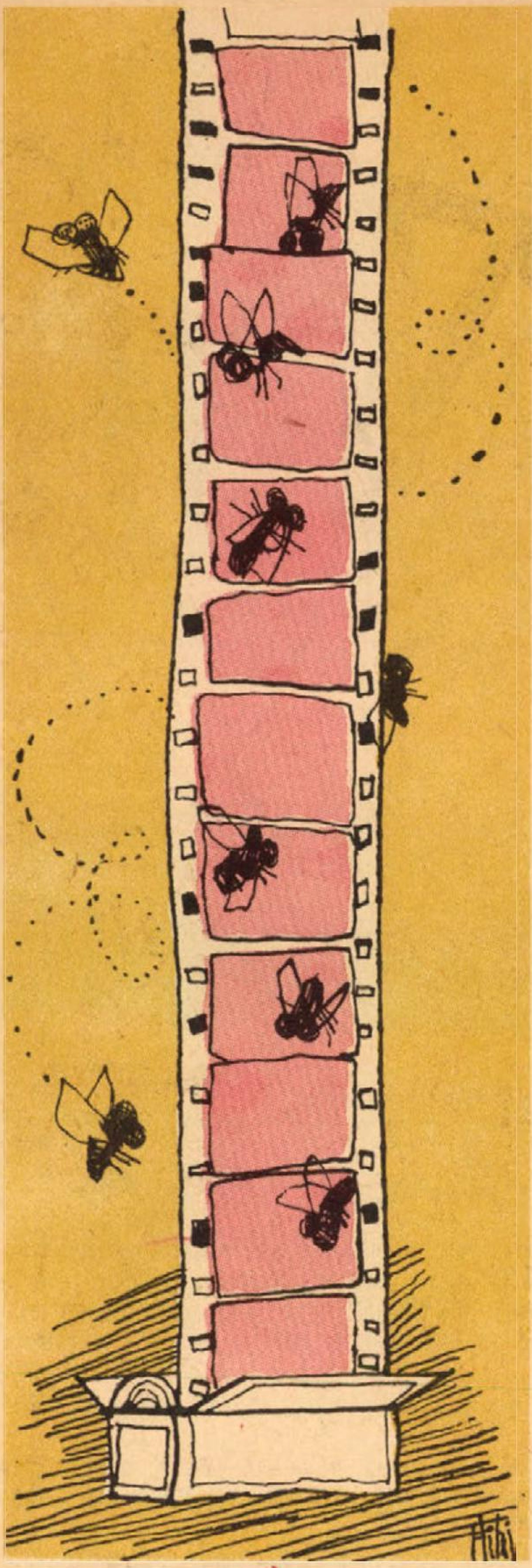
Pusztai Pál rajza

– Nem is tudtam, hogy kolléga!...

Szirupos film...

Hegedüs István rajza

Élelmes gyerek

– Tessék mondani, meósra nincs szükség?

Ugye jól vásároltam?

Kaján Tibor rajzai

Bökkenők

Egy újsághír külországból
Úgy ért, mint a bomba
Hogy ott nájlon villamosok
Jönnek forgalomba.

Képzeletem most is ilyen
Villamossal játszik,
Mert egy félórája várom
S még mindig nem látszik.

Olvasom, hogy bár a pempő
Az ifjúság titka,
Kis méhecskék potyogtatják
S így e kincs rém ritka.

Nos, a tételt könnyű módon
Szorozhatjuk tízzel,
Itatgassuk méheinket
Igmándi gyógyvízzel.

Két félkilós zsúrkenyeret
Adott nekem el a bolt,
Megmértem és darabonként
Három deka híja volt.

Végre tudom (idéztem fel
egy másik bús emléket)
Hogy miből is készítik a
Három dekás zsemléket.

A dohányzás rákot okoz
Szól a verdikt hidegen
S énnekem a rémülettől
Gubancos az idegem.

Oly dúlt vagyok, mióta ezt
A tudomány kimondta,
Hogy legalább tíz darabbal
Többet szívok naponta.

Fülöp György

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

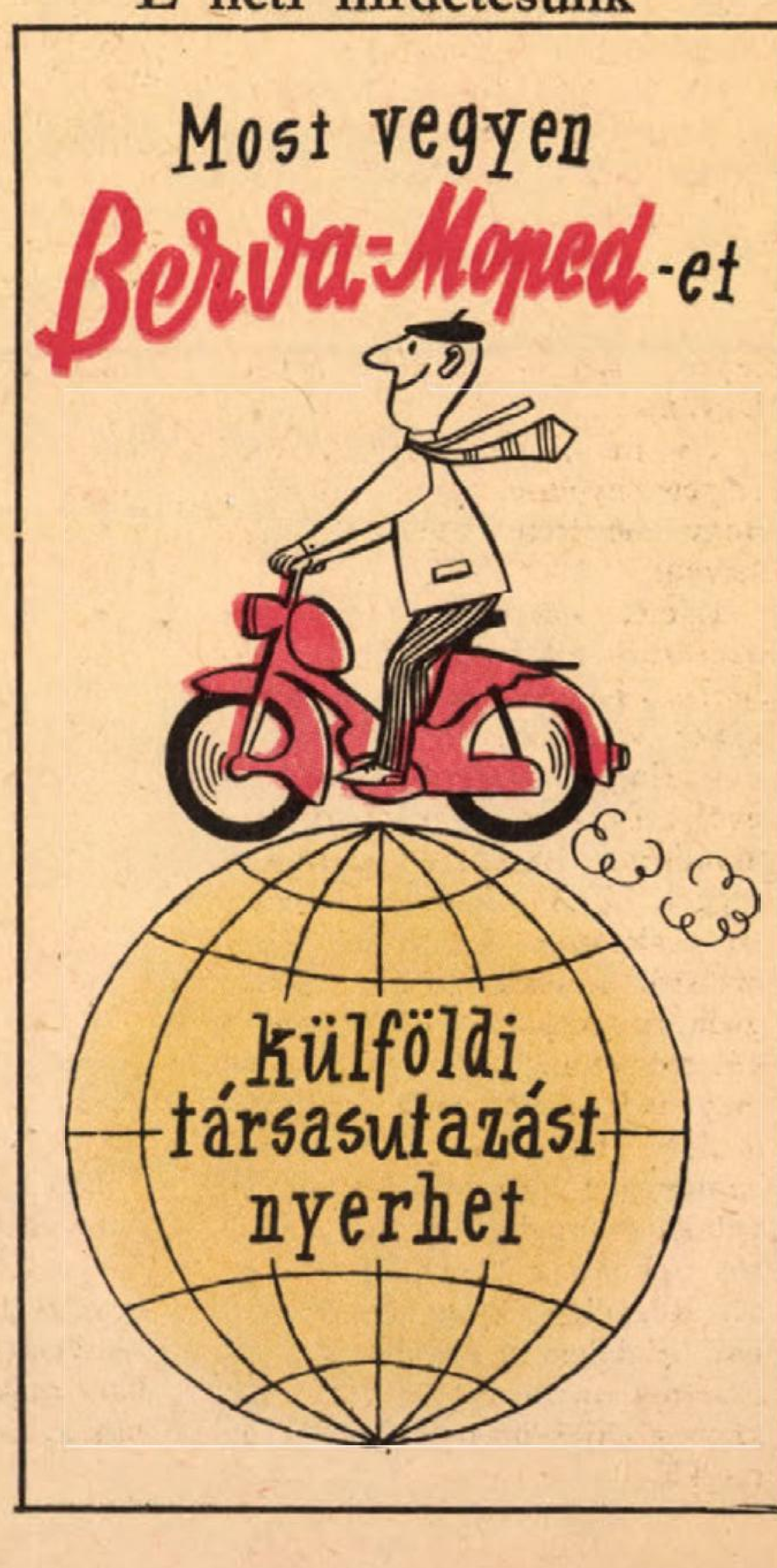
Az iskolában megkérdi a tanító:

– Mi az a szinoníma?

Kovács jelentkezik:

– A szinoníma az a szó, amelyet akkor használnak, ha nem tudják, hogy a másikat hogyan kell helyesen leírni.

E heti hirdetésünk

Szerencsés EMBEREK

Mint a lírai költők néha, roppant
Szerencsétlennek éreztem magam,
Amint a kórház felé bandukoltam,
Gondokkal lepve és vigasztalan...

— Úgy volt. — meséli Józsi bácsi, gipszben —
A villamosról estem egy nagyot.
Szerencse még, hogy csak a karom törtem el,
S hogy épp a balkarom, és nem a jobb.

A másik beteg mozdulatlan fekszik...
— Harminc darabban szedték össze őt.
Szerencse még, hogy közel volt a kórház,
S nem éjjel történt, hanem délelőtt.

A harmadiknak a lába van gipszben,
Mankóra dőlve, fel-felnyögve lép.
— Megoperáltak... De már vígan járok;
Szerencsére, a másik lábam ép!

Megszégyenülten „vigasztaltam" őket.
No lám, örömre nem is kell nagy ok...
S mire hazaindultam, elfeledtem,
Hogy én olyan szerencsétlen vagyok...

Bede Anna

Fogyókúra

Nem tudom, ismerik-e azt az orvos-típust, aki ellen-panasszal gyógyítja a páciens panaszát. Belgyógyász barátom, a nálam gondosan megejtett szívvizsgálat után, felsóhajtott:

– Barátom, csak annyit mondok, bár nekem volna

olyan szívem, mint neked. Ugyanis...

És itt olyan kimerítő kórképet nyújtott saját szívéről, hogy megesett rajta a saját szívem.

Üzemi orvosunk nem az egészségi állapota miatt zúgolódik, hanem egyéb jelenséget sérelmez.

– Engem ma már csakis fogyókúra-orvosnak tekintenek – mondotta szakmai sértődöttséggel. – A páciensek többsége csak azért keres fel, hogy hízásról panaszkodjék és új fogyókúra-receptről kérje ki a véleményemet. Nem szegek meg vele orvosi titkot, ha elárulom, hogy ma délután háromnegyed órát töltött nálam valaki és végig csak az alakjáról zokogott. Nem bír lefogyni! Reggelenként tornászik, szabad idejében uszodába jár, két hónapja nem vacsorázik, miközben éjjel borjúpörköltről álmodik.

Közbevágtam:

– Nokkedlivel?

Legyintett, nem engedte tréfával elütni komoly sérelmét. Bőszen tovább mesélte:

– Már preludint is fogyasztott szegény, de ez sem használt. Kinőtte nyári ruháit, elvesztette minden varázsát és sirámait azzal fejezte be: „Képzelje, doktor úr, már olyan erős vagyok mellben, mint az egykori dadám".

Szeretek bölcselkedni és ezért megfontoltan így válaszoltam:

– Ne ítéljük el a nők örök hiúságát. Állandó problémájuk marad a fogyókúra, egyenrangú helyet foglal el az öltözködés és a kozmetika gondjai mellett. Nem mindenkinek lehet kedvenc témája a kibernetika, Baudelaire férfias lírája, vagy Albert vasárnapi csoda-

fejese. Mi férfiak, a világ problémáival foglalkozunk, ők – fogyókúrával.

Orvosunk összeráncolta a homlokát:

– Mit akarsz a nőktől? Én egy férfiről beszéltem, a főkönyvelőnkről. Ma már igazában csak a férfiak fogyókúráznak...

Tardos Péter

Politikus ifjú

Mészáros András rajza

– Hozz fel, fiam, egy fél tábla jeget!
– Látod, apa, így kedvetleníti el a munkásosztály a fiatal értelmiségit!

Ezt még nem találták ki!

Mészáros András rajza

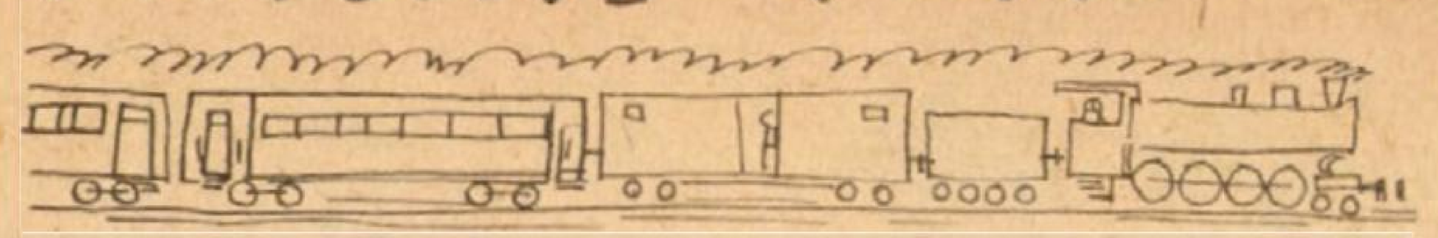
Esti mérkőzésen

Pusztai Pál rajza

Az utolsó mentség egy rövidzárlat lehetne...

Panasz a MÁV-ra

Nyári fényes hajnalban örvendező utasok topogtak az indulásra kész badacsonyi motoros gyorsvonat mellett. Kellemes meglepetéssel szolgált a MÁV azoknak, akik gyakrabban utaznak ezen a vonalon: ezideig büfé híján éhségre-szomjúságra ítéltettek, ha személyvonat helyett motorosra szálltak, most azonban büfékocsi ékeskedett a négyvagonos szerelvényben, ínycsiklandó étkek, hűsítő italok és frissítő feketekávé ígéretével. Útitársam be is jelentette:

– Hétkor virslit eszem tormával, sört iszom rá, majd egy rövid duplát veszek magamhoz.

Egyiket sem tehette. Mert csak az utasok egy része járulhatott a pultnál sürgölődő előzékeny felszolgálók színe elé. Aki oly könnyelmű volt, hogy első osztályra váltott jegyet, büntetésül nem mehetett enni-inni, csak kalandos szárazföldi úton: ha egy megállónál leszállt, hátraszaladt, és a következőnél leszállt, lélekszakadva visszafutott. A motoros elsőosztályú vagon és a következő kocsi között ugyanis a MÁV megtiltotta az átjárást.

– Miért? – kérdezte útitársam.

– Csak – felelte a MÁV.

Egyszerűen nem szereltek fel a kocsik közötti átjáróra biztosító korlátot.

Maradtak tehát a megállók. De a megállókkal is baj volt. Útitársam egyre fokozódó nyugtalansággal nézte, hogy rohanunk át Székesfehérvártól kezdve egymásután az állomásokon:

– De hiszen itt is meg szokott állni ez a vonat... itt is... – mormolta rosszat sejtve.

S amikor úticéljánál kiment a peronra, hogy leszálljon, már négyen-öten álldogáltak ott, akik különböző helyeken nem tudtak leszállni, és azt fontolgatták: leugorjanak-e a robogó vonatról, meghúzzák-e a vészféket, vagy nyugodjanak bele, hogy ismeretlen messzeségek felé száguld velük a megbokrosodott gyorsvonat, mint egy elszabadult űrrakéta?

Útitársam kifakadt:

– Megváltoztatták a menetrendet. Rendben van. Nem figyelmeztettek erre az Ibusznál. Rendben van. Nem írták ki az állomáson. Rendben van. De ki fogja megfizetni nekünk a költségtöbbletet, a visszautazást és az elvesztegetett időt?

– Senki – válaszolt az éppen megjelenő ellenőr. – Sőt, önök fizetik meg a továbbutazás pótdíját is.

Meg is fizettette velük az ellenőr, akit emberemlékezet óta nem lehetett látni ezen a vonalon, csak most, éppen most. Az elhurcolt utasok viselték tehát továbbutazásuk költségeit is.

– Úgy kell nekik – gondolta hamiskás mosollyal a MÁV –, miért nem vásárolják meg a menetrend minden újabb kiadását!?

e. j.

Panasz a MALÉV-re

Gyakran utazom a MALÉV repülőgépein vidékre, mert ez gyors és kényelmes. Egy idő óta azonban a gyorsaság is, a kényelem is csökkent, ahelyett hogy emelkedett volna. Azelőtt a ferihegyi repülőtéren minden érkezésnél a MALÉV saját autóbuszai várakoztak, az utas elfoglalta a buszban a számára fenntartott ülőhelyet, a busz késedelem nélkül indult és a légijárat utasa 15—20 perc múlva kiszállt a Belvárosban.

Ma már — ki tudja, mi okból — másként van. A MALÉV-buszok helyett Ferihegyen a Fővárosi Autóbuszüzem városi buszai várják az utast. Ezek minden félórában indulnak és nemcsak a MALÉV utasai, hanem bárki más is, felszállhat rájuk. A MALÉV-utas pedig — aki a repülőgépjeggyel együtt a busz viteldíját is megfizette —, örülhet, ha sikerül felpréselnie magát a busz peronjának egyik állóhelyére, és boldog lehet, ha a busz indulásáig mindössze csak húsz percet kell várakoznia.

Még szerencse, hogy vidéken eddig nem vezették be ezt az újítást, ott maradt minden a régiben.

Lehet, hogy ez az újítás emeli a Fővárosi Autóbuszüzem forgalmát, de nem emeli a MALÉV jó hírnevét.

Balázs Sándor mérnök
Budapest

Halló! Halló! Figyelem!

Néhány évvel ezelőtt a galyatetői SZOT-üdülő hangos híradójának mikrofonjába belevágott a mennydörgős bürokrácia és benne van még ma is. Hogy miért? – megpróbálom röviden elmondani.

Van az üdülőnek egy – postai kezelésben levő – remekül kiépített vezetékes rádióhálózata, rengeteg hangszóróval, amelyek az üdülő különböző sarkalatos pontjain vannak elhelyezve. Volt ennek a vezetékes hangadónak egy mikrofonja is, amelyet a szerelők bölcs előrelátással a portásfülkében helyeztek el. Ez nagyon okos cselekedet volt tőlük, mert ha – teszem fel – X. kartársat várta valaki a hallban, vagy Y. kartársnőt telefonon keresték a minisztériumból, akkor

a portás kikapcsolta a Kossuth-adó műsorát és beleszólt a mikrofonba, hogy X. kartársat várják a hallban, Y. kartársnőt pedig telefonon keresik a minisztériumból. Azonnal jelentkezzenek!... Nem kellett tehát futárokat menesztení a szélrózsa minden irányába, mert a mikrofon az ő hangszórójával percek alatt a rendeltetési helyére terelte a keresetteket. Ma már ez nem így van. A Posta ugyanis megsokallta ezt a kiváló összhangot, kikapcsolta a mikrofont, mondván, hogy: „Helyi műsoradást nem engedélyezünk." Hiába érvel már évek óta az üdülő vezetősége, hogy ezek a megkeresések nem helyi műsorok, a Postát nem sikerült jobb belátásra bírniok.

Nem lenne helyesebb ezt a nélkülözhetetlen mikrofont az ENSZ közbelépése nélkül visszakapcsolni?...

(bernáth)

SZÓDAÓDA

Patikárus uram, kérem,
Ég a gyomrom, forr a vérem,
De jó lenne, hogyha vóna;
Egy kis szódabikarbóna... !
Ám hiába járom Pestet,
Mint a vándor hegyet, rónát,
(Feleségem már keresett)
Mégse lelek bikarbónát...
Node ez a téma nálunk
Két hét múlva nem jön szóba,
Lesz szódánk, mert tegnap
írtam
Érte Montevideóba...

Szilágyi György

Az ikercsecsemők közlekedési problémái

Hat hónappal ezelőtt boldog tulajdonosa lettem ikerfiaimnak. Őszintén bevallom, meglepődtem kissé, de nem kevésbé lepődött meg a kiskereskedelmi vállalat, mely hivatva lett volna nekem ikerkocsit készpénzfizetés ellenében rendelkezésemre bocsátani. A Kárpátoktól az Adriáig lakó összes ismerőseimet kértem, keressenek az állami boltokban fiaimnak ikergyerekkocsit. Amíg az erre vonatkozó válaszok befutnak, addig magam is Kecskeméttől Budapestig próbálkoztam a vásárlással. A vétel eddig nem sikerült, de az eladók válasza megnyugtatóan idegesítő volt, azért nincs a kereskedelmi hálózatban ikergyerekkocsi, mert a terv szerinti mennyiséget már legyártották és az elfogyott.

Javasolnám, hogy a jövőben az ikerkocsik előállításánál ne ragaszkodjanak szigorúan a tervekhez, miután, mi apák sem tudunk fenti tárgyban előre tervezni.

Dr. Bíró Gábor
Kecskemét, Rákóczi út

Az érdekeltek hozzászólnak

„Mátravidéki egy és más" című bírálatukkal kapcsolatban intézkedtünk, hogy a mátraszentimrei kultúrház javítási munkálatait mielőbb végezzék el.

Az Egészségügyi Minisztérium 1960. június 7-én megjelent rendelete értelmében Mátraszentistván, Mátraszentlászló, Galyatető, Bagolyirtás, Fallóskút, Somtető településekre az üdülőhely elnevezést feltételesen engedélyezte.

Jár. Tan. VB
Gyöngyös
Pethes István VB-elnök

Hasonló értelmű levelet kaptunk a mátraszentimrei Községi Tanács VB elnökétől is.

*

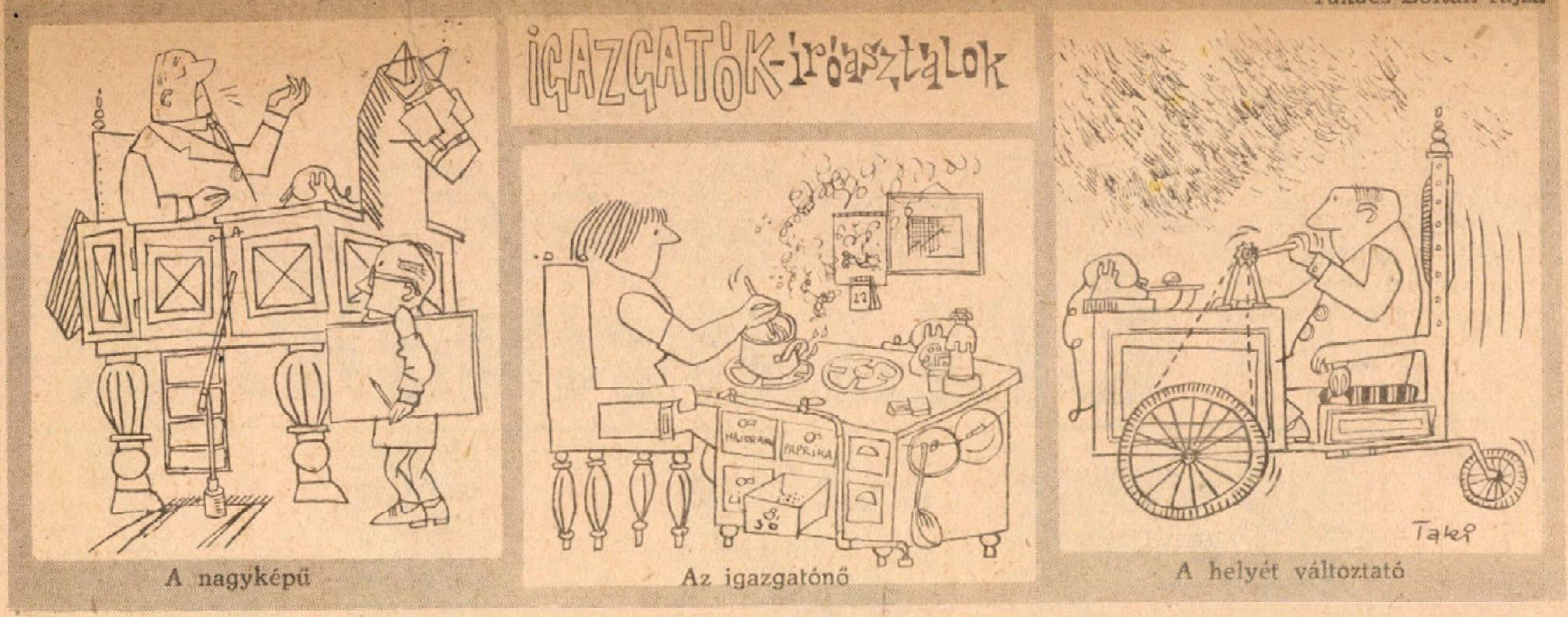
„Csodagép" című cikkük alapján a Fővárosi Motor- és Gépgyár, a szárítógépet megjavítva június 11-én megküldte. A mosodai dolgozók, valamint a gondozott gyermekek nevében is hálás köszönetemet fejezem ki a gyors intézkedésért.

Áll. „Arany János"
Gyermekváros Nevelőotthona,
Berettyóújfalu.
Egervàry Emil gondnok

„Siófoki egy és más" címen írt bírálatukkal kapcsolatban közlöm, hogy az illetékes községi tanácsnál az intézkedést megtettük.

Siófoki Járási Tanács VB
dr. Tóth Sándor titkár

Takács Zoltán rajza

A nagyképű — Az igazgatónő — A helyét változtató

Ezt olvastuk

Érdekes tó

Az Esti Hírlap hírt adott arról, hogy az NDK-ban, a Spree folyónál völgyzáró gát épül s ennek nyomán mesterséges tó fog keletkezni. Közli a lap a leendő tó méretét is: hossza 8 kilométer, felülete 9,6 négyzetméter lesz. Ebből könnyen kiszámítható, hogy a tó szélessége 1 milliméter körül lesz. Hercig kis vitorlások fogják a vizét szelni!

Vándor az Vándor

A „Munka dicsérete" című tárcájában írja a Népszava munkatársa: *„Elhűltem a bámulattól. Nemcsak azért, mert Anatole France nevét hibátlanul ejtette ki, hanem inkább amiatt, mivel összeházasította egy Vándor Kálmán nevű íróval, akiről azonban azt gyanítom, hogy azonos egy Vándor Iván álnevű írónővel..." stb.*

Szerzőnk gyanúja nem helytálló. Vándor Kálmán regényíró és színpadi szerző sohasem volt azonos Vándor Ivánnal, mert Vándor Iván Várady Ilonával azonos.

Levelekből

Kedves dr. Árgus, tessék mondani: miért írta a Ludas Matyi rajzolója – sok mással egyetemben – ipszilonnal a „boiler" szót? Ez a szó az angol „boil" igéből származik, amelyben nyoma sincs az ipszilonnak. *Tisztelettel: B.*

*

Szeretném megkérdezni önt, hány centiméternek kell lennie egy mérnöknek, mivel szombaton egy rádióriporter azt mondta: alacsony termete miatt a hajómérnököt alig tudta mérnöknek szólítani. *B. M. Budapest, Karthauzi út.*

*

Tetszik tudni mit hirdetett ki a Tanácsunk híradója? Ezt: „Felhívjuk a lakosság figyelmét, hogy a pótkutyaoltások holnap reggel 7 órától lesznek. Aki ezen a napon sem oltatja be kutyáját, azt a Községi Tanács kiirtatja." *Egy kétségbeesett lajosmizsei kutyatulajdonos.*

Az Eichmann-ügyről

A Ludas Matyi címlapján ezt közölte nemrégiben: *„Elfogták Izraelben Adolf Eichmann náci tömeggyilkost."* Az Esti Hírlap ezzel kapcsolatban megjegyezte, hogy ez csak úgy volt lehetséges, ha Izrael annektálta Buenos Airest. Igaza volt az Esti Hírlapnak? Jogosan kaptuk a szemrehányást?

Az izraeli rendőrség Argentínában senkit el nem foghat, le nem tartóztathat, mert hatásköre csak Izraelre terjed ki. Tudták ezt jól az izraeli rendőrök is, akik Eichmanntól levélben kérték annak igazolását, hogy önként követi őket. Így került Eichmann Izraelbe, ahol aztán már a rendőrök élhettek jogukkal. Eichmannt tehát Buenos Airesben *találták meg*, de igenis Izraelben fogták el, vagyis tartóztatták le.

Felsőbb matematika

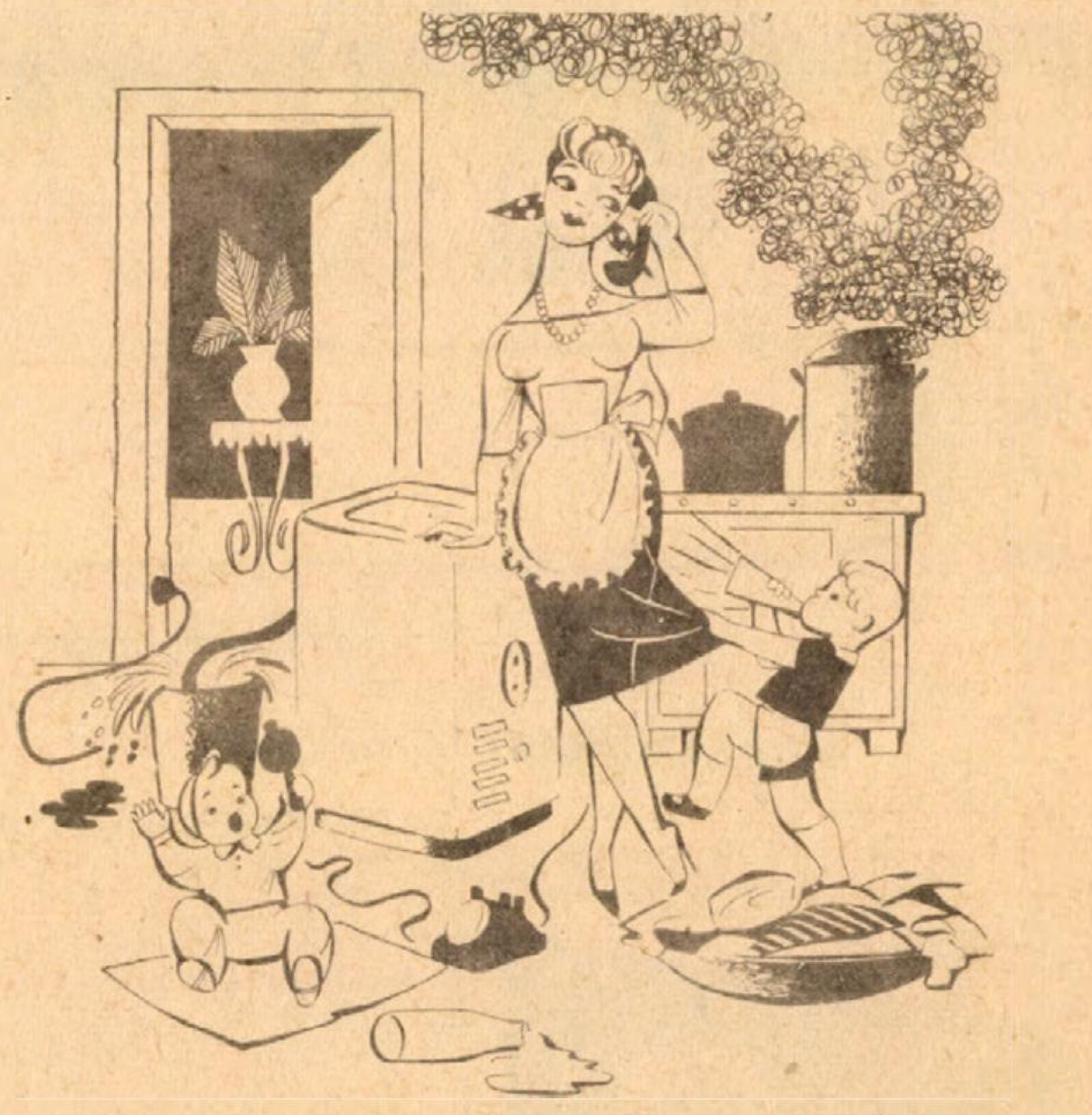
„A Lomonoszov Állami Egyetem ... 40 000 helyiségből áll... Egy matematikus kiszámította, ha valaki az egyetem minden helyiségében öt percet töltene, négy hónapig tartana, amíg az utolsót elhagyná..." – írja a Magyar Nemzet.

Érthetetlen, hogy miért van szükség matematikusra egy olyan rendkívül egyszerű szorzási és nem sokkal bonyolultabb osztási művelet elvégzéséhez, amely nem haladja meg egy tízéves gyermek kötelező tudományát. De ha már matematikus foglalkozott az üggyel, miért nem olyan matematikust kerestek, aki az egyszerű számtani műveletek során nem téved csaknem egy fél hónapot?

Dr. Árgus

Telefonhívás, alkalmatlan időben

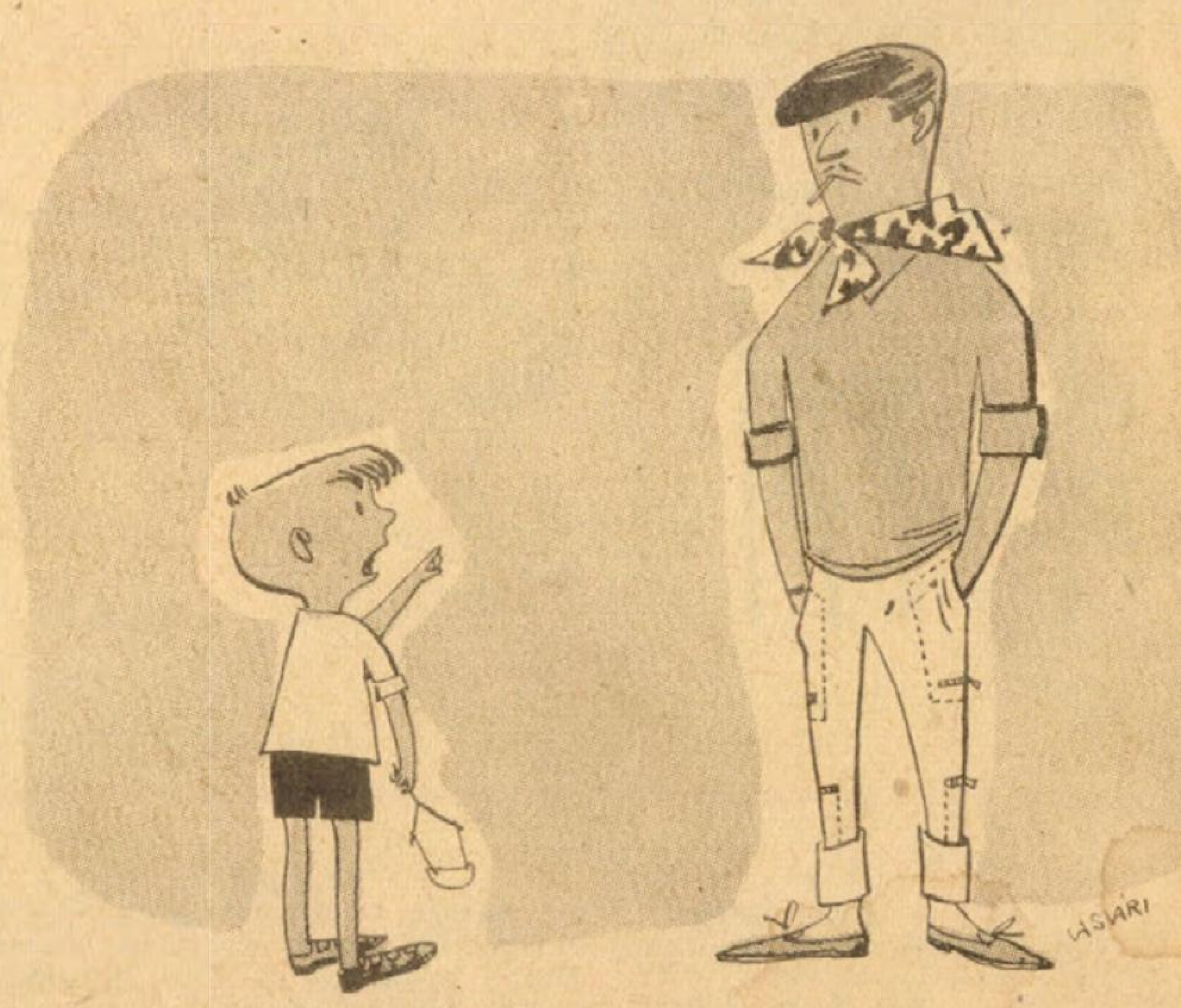
Szepes Magda rajza

– Inkább a hivatalban hívj fel, szívem, ott nyugodtan elbeszélgethetünk...

Részvét

Vasvári Anna rajza

– A bácsinak fáj a torka?

Nem is olyan vidám szórakozás!

Kaján Tibor rajza

– Tessék, tessék! Egyetlen dobással mindent el lehet találni!

Megkezdődött a vakáció

Mészáros András rajza

CSILLAGOM

Nálunk ma a legfelkapottabb becenév a „csillagom".

Csillagának nevez a szomszédasszonyom, ha véletlenül az ő lakásának ajtaja előtt hullik le a hamu a cigarettámról:

– Csillagom – mondja –, máshol nem tudja leszórni a hamut?!

Csillaga vagyok a zöldségüzlet elárusítónőjének, amikor régi, pudvás retket akar a nyakamba sózni. Csillagának nevez a presszós kislány, ha minőségi ellenőrzést gyakorolok a kiszolgált fekete felett, de már az is előfordult, hogy a villamos csinos kalauznője ezzel a kérdéssel fordult hozzám:

– Megváltotta már a jegyét, csillagom?

Megvallom, egy kicsit zavarba hoz ez a „csillagom" elnevezés, különösen akkor, ha egy fiatalabb korosztályú csillag tisztel meg vele. Ha tükörbe nézek és megpillantom ősz fürtjeimet, olykor fáradt, kesernyés arcvonásaimat, szomorúan kell megállapítanom, legjobb esetben egy hosszúszakállú Jupiter, vagy egy karikás szemű Szaturnusz lehetnék mai életünk horizontján.

Semmi kifogásom az ellen, ha költői hajlamú fiam „csillagom" elnevezéssel tiszteli meg valóban csillogó szemű élete párját, még az sem háborít fel különösen, ha csupa megszokásból egy másik fiatal nőt is csillagomnak szólít. Az is érthető, hogy egyetlen csillagomnak becézem kisunokámat, de engedelmet kérek, hogy jövök én ahhoz, hogy csinos, vagy csintalan hölgyek engem csillagnak nevezzenek? Öreg csillag vagyok én, régi tündöklő fényem egyre jobban halványodik...

Drága csillagaim, éppen ezért nagyon kérem, nevezzenek engem ezentúl röviden szputnyiknak, mert – hála a technika mai fejlettségének! – ha fényesen ragyogni nem is, de keringeni még tudok...

Győri Illés István

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.2544 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.